

Са 13. седнице Главног одбора УВПС

ОДЛУЧНО У ОСТВАРИВАЊУ ПРАВА

Мада је на дневном реду било неколико тема значајних за живот и рад Удружења, у жижи расправе нашло се питање шта треба даље чинити на путу коначног остварења припадајућег ванредног повећања пензија за 13,06 одсто

Редовна седница Главног одбора УВПС, тринаеста по реду, одржана је 13. децембра у Хорској сали Централног дома ВС. Том приликом разматран је и усвајен План рада Главног одбора Скупштине УВПС и Плана финансирања УВПС за 2013. годину. Донета је и одлука о обрачуна чланарине и расподели по општинским-градским организацијама УВПС. Вођена је расправа и у вези са нацртом Правилника о социјалној и хуманитарној помоћи члановима УВПС. Такође је донета одлука о престанку мандата и кооптирању члана Главног одбора, а изабран је и нови главни и одговорни уредник интерног гласила „Војни ветеран“. Учесницима скупа поднета је и информација о изради новог закона о здравственом осигурању.

Централно место заузела је информација о поступању државних органа у вези са ванредним повећањем пензије за 11,06 одсто од 1. 1. 2008. године и усвајањем предлога мера. Наиме, кориснике војних пензија који дуго ишчекују правду и коначни расплет ситуације у вези са остваривањем законског права, пренерозило је непоступање Управног суда по одлуци Уставног суда. Као да је реч о необавезујућем акту, како је то неко приметио ових дана, Управни суд је потрошио три пута више времена од обавезујућег, а још није донео пресуду. У одлуци Уставног суда све је написано, па се намеће логички закључак да је требало само прекуцати те ставове у контексту формализоване пресуде. Лаган посао за сваког судију. Али, чини се да је неко ударао у клин, а неко – у плочу. Судски чиновници су се, очигледно, ставили изнад правосуђа и државе. Да ли то још једном приказују моћ која надвлађује правну државу или је у питању нешто сасвим треће, надамо се да ће врло брзо бити јасно.

Одговори на сва питања

Да је ванредно повећање усијало атмосферу у Удружењу војних пензионера, нагостили су бројни коментари чланова на сајту. Демонстрирана је ускомешаност, затим забри-

Седница Главног одбора УВПС била је веома добро припремљена, чиме је знатно олакшан рад скупа

нутост да не наступи застара у односу на штету насталу неисплаћивањем пензија од часа када је то законом регулисано и бојазан да ли су употребљена сва средства из правног арсенала у заштити интереса војнопензионерске популације. Било је чак и сумњи да ли руководство УВПС чини све што је у његовој моћи у правцу заштите интереса корисника војних пензија. Целокупно дело, међутим, изашло је на видело и то на страницама ванредног броја нашег листа. Од уводног, свеобухватног, инструктивног и на праву утемељеног текста председника Удружења Љубомира Драгањца, преко преписке вођене са надлежним државним и судским органима, до формализованих поднеска према надлежним државним институцијама и судовима, на једном месту, у јединственој публикацији, нашло се све оно што има значај у поступку остваривања права на ванредно повећање пензија. Објављена је и препорука оштећеним пензионерима, па у овом тексту нећемо понављати те чињенице. Препуштено је избору сваког корисника војних пензија да ли ће поднети тужбу у парничном поступку.

Поднет је детаљан финансијски извештај и План утрошка новчаних средстава у 2013. години на свим нивоима организовања. Чланови Гла-

вног одбора су усвојили пакет финансијских одлука. У циљу рационализације утрошка финансијских средстава Извршном одбору задата је обавеза да до 15. марта 2013. године, на основу расположивих финансијских средстава, предложи реконструкцију Извршног одбора.”

Ургенција министру одбране

Усвојена је и одлука да све општинске организације у Београду што пре утврде тачно бројно стање чланова своје организације и доставе га Извршном одбору ради расподеле чланарине по просечној чланарини у Београду и да се организује централизовано подношење захтева чланова УВПС за ажурирање поштанских бројева у адреси и доставе их филијалама Фонда ПИО. Извршни одбор ће, како која општинска организација изврши ажурирања адреса чланова УВПС, обрачунавати и усмеравати чланарину за ту организацију према подацима Фонда за ПИО.

Плакете УВПС на основу предлога из организације додељене су Ђурђу Радмановцу и Радосаву Вуковићу. Захвалнице УВПС додељене су Павлу Кантићу и Ласлу Хосцијевском.

У извештају о раду између две

седнице Главног одбора који је поднео председник Љубомир Драгањац између осталог је речено да је УВПС упутило ургенцију министру одбране, господину Александру Вучићу, да прими делегацију УВПС по раније достављеном захтеву, у којем су предочени најважнији актуелни проблеми војних пензионера изазвани незаконитим актима и поступцима бившег министра одбране. У захтеву су предочени неки од проблема војних пензионера:

- Да је Одлуком о изменама и допунама одлуке о висини накнаде путних трошкова у вези са остваривањем права из здравственог осигурања укинута право војним осигураницима на накнаду трошкова исхране када путује ван места пребивалишта – боравишта.

- Да је Скупштина Фонда СОВО ставила ван снаге Правилник о начину коришћења средстава Фонда за социјално осигурање војних осигураника која се издвајају за опоравак корисника војне пензије. Укидањем права на материјалну помоћ довело је до угрожавања egzистенције пензионисаних војних осигураника најнижих чинова и великог незадовољства војних осигураника, па се тражи доношење новог правилника.

- Да Уредбом о надлежности, делокругу, организацији и начину пословања Фонда за СОВО није прописано ко може бити именован за члана Управног и Надзорног одбора Фонда. Тражено је да се при именовању чланова Управног и Надзорног одбора поступи аналогно одредбама Закона о здравственом осигурању, с тим да представнике војних пензионера предложи УВПС.

Првом основном јавном тужилаштву Београд поднета је кривична пријава против Драгана Шутановца, бившег министра одбране Републике Србије и непознатих починилаца из Управе за традицију, стандард и ветеране МО и Фонда СОВО да су током априла 2011. године, као службена лица иницијали и припремили, а Драган Шутановац, као министар одбране, потписао Одлуку о изменама одлуке о висини накнаде путних трошкова у вези са остваривањем права из здравственог осигурања.

Упућена је притужба Министарству правде, Високом савету судства и председнику Управног суда због непоступања Управног суда по Одлуци Уставног суда да у року од 60 дана понови поступак на ванредно повећање пензија за 11,06 одсто, како би питање права КВП било мериторно решено по закону.

Учесници седнице били су веома конструктивни у проналажењу најбољих решења

Припрема се нови правилник

ЈАВНА РАСПРАВА, ПА ОДЛУКА

На 13. Седници Главног одбора УВПС разматране су и примедбе на Нацрт правилника о начину коришћења средстава солидарности за пружање помоћи члановима Удружења војних пензионера и донети закључци по тим примедбама, на основу којих ће Извршни одбор Главног одбора урадити предлог правилника и упутити га на јавну расправу.

Здравствено обезбеђење

Оставрење свих видова здравствене заштите реализује се без већих проблема на свим нивоима. Време чекања на специјалистичке прегледе и већину анализа је значајно скраћено, на пример сада се за скенер чека до три месеца (раније шест месеци).

Проблеми су у снабдевању лековима који се махом решавају овером војних рецепата за куповину у цивилним апотекама и још увек несклопљеним уговорима са апотекама у Бору, Кладову, Жагубици и другим градовима источне Србије, због чега су КВП принуђени да путују у Зајечар 100 и више километара.

Још увек има знатних проблема око поделе нових здравствених књижица, које у многа места нису достављене за све војне осигуранике. У једном делу

књижица погрешно су уписани лични подаци (ЈМБГ, име презиме и сл.) ИзОд је више пута интервенисао код Фонда за СОВО, што ће и даље чинити да се ово проблеми што пре реше.

Нови правилник о додели станова још није достављен из МО, који је по ранијим извештајима сачињен још за време мандата претходне владе.

Додела бесповратних стамбених кредита у висини 20.000,00 евра се и даље спроводи. До сада је поднето 1.826 захтева, од чега је решено и исплаћено 1.326. Тренутно за исплату има 229 захтева. Услед недостатка новчаних средстава, реализује се у просеку само седам кретида месечно.

Бројно стање чланова Удружења на дан 31. августа је било 30.188 чланова, са плаћеном чланарином, а 31. октобра 2012. - 30.195 чланова са плаћеном чланарином, што значи да је више за седам чланова. Од 15. септембра до 15. новембра 2012. године учлањено је 399 нових чланова, а добровољно је иступило 39 чланова. Организација из Панчева је у овом периоду учланила 137 нових чланова.

Главни одбор је одлучио да се уместо преминулог члана Живорада Костића у руководство УВП кооптира Добривоје Димитријевић.

Уместо преминулог Миладина Петровића за главног и одговорног уредника гласила „Војни ветеран“ изабран је Звонимир Пешић.

О Плану рада за 2013. годину и о току израде Закона о здравственој заштити и здравственом осигурању војних осигураника „Војни ветеран“ ће донети текстове у идућем броју.

3. П.

Управни суд не поштује законе и правосудну хијерархију

ГДЕ СЕ ДЕДЕ ПРАВДА

И поред тога што Устав Републике Србије належа да су одлуке суда коначне, извршне и општеобавезујуће, у случају права војних пензионера на ванредно повећање пензија за 11,06 одсто ти темељни постулати као да не важе

Прегмеше војни пензионери многе недаће које су им протеклих дванаест година власти товариле на нејака плећа. Преживеше многе очигледна неправде које су биле уперене против њихове животне egzистенције. Стоички су, мора се признати, подносили све што је вољом моћника незаконито озакоњивано. Све то, међутим, припада прошлости. Погледајмо, стога, како ствари стоје данас.

Мада извршна и законодавна власт Србије заслужује све похвале за благовремено доношење буџета за 2013. годину, немогуће је отети се утиску да је војним пензионерима, иако се придружују похвалама, остао горак укус у устима. А и како не би. Захваљујући неажурности и опструктивним поступцима једног дела правосудних органа, корисницима војних пензија је, практично, ускраћена исплата повећања од 11,06 одсто, о чему је Уставни суд одавно донео одговарајућу коначну одлуку. Та коначност, нажалост, још увек чека на правну реализацију, без обзира што у Уставу Републике Србије стоји поред осталог да су одлуке суда „коначне, извршне и општеобавезујуће“ и да се по њима мора поступити у року од шездесет дана. Испоставило се, на срамоту српског правосудја и појединих органа власти, да се у овој земљи и даље на уставне обавезе гледа, народски речено, као на „Ал-ејбегову сламу“ и „лањски снег“. Другим речима, у односу на остварење законских права војних пензионера, практично се, осим одлуке Уставног суда, готово ништа није променило. А војни пензионери су наивно очекивали да ће нове власти веома брзо исправити годинама наношене неправде овој пензионерској групацији.

Лађе нису потонуле

Чињеницом да у буџету за 2013. годину нису предвиђена финансијска средства за исплату незаконито укинутог повећања од 11,06 одсто, знатно је пољуљано поверење које су војни пензионери испољавали према људима и институцијама који су на чело

државе дошли после протеклих избора. То, међутим, још увек не значи да су све лађе потонуле. Јер, и поред очигледних опструкција у вези са озакоњењем бројних незаконитости, већина пензионера не губи наду да ће 2013. година протећи у знаку позитивних помака. Та очекивања почивају на уверењу да ће упоредо са приоритетима који се односе на борбу против корупције и организованог криминала, на ред доћи и решавање проблема сваљиваних на леђа војно-пензионерске популације више од једне деценије. Знатан број војних пензионера, међутим, са мање оптимизма очекује наступајућу годину, објашњавајући то толеранцијом недопустивих одуговлачења у вези са оживотворењем одлуке Уставног суда Србије.

Познато је, наиме, да се финансијска средства за исплату пензија, укључујући и војне, сливају из буџета на рачун Републичког фонда ПИО. Имајући у виду да је буџет за 2013. годину усвојен пре званичне одлуке о судбини повећања од 11,06 одсто, логична је претпоставка да Фонд ПИО неће располагати средствима за наведено повећање, а још мање за исплату заосталих делова од 1. јануара 2008. године до данас. Треба ли наглашавати да и од камата које по закону следују, такође неће бити ништа. Очигледно је, стога, да се у погледу стандарда војних пензионера у 2013. години, ништа добро не може очекивати. Трачак наде се, ипак,

полаже у моћ државе, односно нове власти, да својим утицајем обезбеди доношење правичних решења.

Игнорисање Уставног суда

Наведена надања почивају на очекивањима да одговарајући државни органи и утицајни појединци, утичу на разрешење проблема с којима се тренутно суочавају корисници војних пензија. Под тим се у првом реду подразумева санкционисање људи и институција који свесно, пркосећи постојећим законима, избегавају да у законском року у живот спроведу обавезујућу одлуку Уставног суда Србије. Јер, понашање појединих људи и институција који се стављају изнад закона, заслужују сваку законску и моралну осуду. То се, понајпре, односи на Управни суд који се, безобзирно, избегавајући да у законском року спроведе обавезујућу одлуку Уставног суда, понаша као да је он врховни правосудни орган. За тај суд, испоставило се, ништа не значи упозорење и препорука министра правде, које се, очигледно, дрско игнорише. Управном суду треба додати и Републички фонд ПИО који се готово отворено сврстава на страну оних који опструишу реализовање неспорних права војних пензионера на повећање од 11,06. посто.

Посебно је забрињавајуће, при томе, да ће, како је истакнуто на последњој седници Главног одбора УВПС, ускоро наступити застарелост потраживања ускраћеног дела пензије од 1. јануара 2008. године. То, другим речима, представља позив корисницима војних пензија да пресавију табак и, као и у случају „малог дуга“, поднесу тужбу против сопствене државе како би остварили оно што им је незаконито ускраћено. Посебно је питање колико ће војних пензионера, имајући у виду њихово животно доба, доживети да у свој конто укњижи пет година незаконито укинутих делова следујуће пензије.

Неопходно је на крају закључити да дилеме и даље остају, како са оптимистичким тако и са песимистичким очекивањима. Јер, и поред препорука УВПС и конкретних акција које предузима у вези са са разрешењем наведених проблема, никако да од надлежних институција стигну иоле охрабрујући одговори. Међу чланством УВПС се све више увлачи сумња у правичан исход. На то се посебно указује када се има у виду досадашње понашање, боље речено (не)рад, правосудних органа, Републичког фонда ПИО и министарства надлежних да спроведу законита решења на које годинама указује војнопензионерска организација.

Радисав РИСТИЋ

Обраћање УВПС министру одбране у вези са једнократном помоћи војним пензионерима

УБЛАЖАВАЊЕ ОСКУДИЦЕ

Донацијом од четири милиона динара била би реализована 626 донета решења пре укидања Правилника СОВО

Удружење војних пензионера Србије упутило је (17. децембра) писмо министру одбране господину Александру Вучићу са молбом за доделу једнократне донације у износу од 4.000.000 динара. Писмо обхављујемо у целини:

„Скупштина Фонда за социјално осигурање војних осигураника, је на седници одржаној 29. децембра 2011. године, ставила ван снаге Правилник о начину коришћења средстава Фонда за СОВО која се издвајају за опоравак корисника војне пензије и који је престао да важи од 1. 1.2012. године. На дан 31. децембра 2011. године, до када је био на снази поменути Правилник, остало је неисплаћено 626 донетих решења, (потребно је 30.217.000,00 динара) о додели једнократне помоћи корисницима војне пензије.

Укидање права на материјалну помоћ довело је до угрожавања егзистенције пензионисаних војних осигураника најнижих чинова и великог незадовољства војних пензионера у целини. То незадовољство и негативне политичке тензије су нарочито потенцирани чињеницом да су званичници Владе, па и министар одбране, јавно обећали да интегрисање Фонда СОВО у Фонд ПИО неће довести до укидања осталих права из социјалног осигурања војних пензионера, а то обећање је прекршено већ првог дана интегрисања фондова.

Ради ублажавања огромног незадовољства војних пензионера, Главни одбор УВПС је на седници одржаној 26. јуна 2012. године, донео је Одлуку о формирању Фонда солидарности за пружање помоћи члановима УВПС. Средства Фонда се обезбеђују издвајањем у износу 0,08 одсто од месечне нето пензије корисника војне пензије, који су чланови УВПС, па је чланарина са постојећих 0,12 одсто повећана на 0,20 одсто почев од пензије за месец јули 2012. године.

Средствима Фонда солидарности располаже Извршни одбор Главног одбора УВПС и доноси одлуке за остваривање права о додели једнократне новчане социјалне и хуманитарне помоћи у складу са Правилником о начину коришћења средстава солидарности за пружање помоћи члановима Удружења војних пензионера Србије који је донео Главни одбор.

Основни критеријум који се односи за остваривање овог права је укупни приход по члану породичног домаћинства, које је војни пензионер по закону дужан да издржава, а не прелази 13.900,00 динара, у месецу у којем подноси захтев.

Средства фонда у износу 0,08 одсто од нето пензије су на месечном нивоу од око један милион динара. На основу критеријума, прописаних Правилником, могућа је додела у просеку око 25 једнократних помоћи. У времену од 1. августа до 30. новембра 2012. године, достављено је 225 захтева а решен је 101 и подељено 3.880.000,00 динара. Остала су нерешена 124 захтева, која би се по садашњој динамици решавања могла решити у пет наредних месеци, (потребно око пет милиона динара), под условом да се у овом периоду не достави ни један захтев а што је немогуће. Само до 15. децембра достављено нових 50 захтева.

Господине министре,

На основу наведеног, обраћамо Вам се овим захтевом, да овом Удружењу доделите једнократну донацију у износу од око четири милиона динара, како би до Нове године решили преостала 124 нерешена захтева и овим војним пензионерима доделили једнократну помоћ и тако ублажили њихову тешку материјалну ситуацију. Поред тога што су у тешкој материјалној ситуацији многи од њих са болесни са тешким оболењима и имају додатна издвајања за куповину лекова и других помагала.

У нади да ћете тражену донацију доделити овом Удружењу, а Удружење да реши захтеве овим војним пензионерима и тиме би се колико-толико ублажила њихова тешка материјална ситуација, унапред захвални“.

Донета одлука о расподели станова у закуп на неодређено време

ПЕНЗИОНЕРИМА 223 СТАНА

Управа за традицију, стандард и ветеране донела је Одлуку о расподели станова у закуп на неодређено време. Та одлука ступила је на снагу даном доношења, то јест од 20.12.2012. године, а додела станова ће се извршити са пресеком стања на дан 30.11.2012. године.

У наредном периоду биће подељено 610 станова. Од тог броја 580 станова биће подељено у Београду, а 30 станова – у гарнизонима у унутрашњости.

У Београду ће се поделити 580 станова (локација касарне „Војводе Степе“). Од тог броја 223 стана или 38 одсто припаће војним пензионерима.

Пензионисаним официрима доделиће се 105 стана: трособних 67 и двособних 23.

Пензионисаним подофицира доделиће се 98 станова, највише трособних - 53 и двособних – 31.

Пензионисаним цивилним лицима биће додељено 20 станова: трособних - 8, а двособних - 7.

Детаљније заинтересована лица могу поделити важећу одлуку на сајту Министарства одбране – стамбено збрињавање.

Последња класа програма „Призма“

НОВА ПРОФЕСИЈА

У организацији Дирекције за промену каријере МО и Управе Техничке школе на Новом Београду свечаном доделом сертификата недавно је завршена обука, последње, 14. класе полазника за промену каријере „Призма“.

У програму је учествовало укупно девет полазника, смера монтер климатизационих система. Обука је обухватила 260 часова, са теоретском наставом из основа термодинамике, расхладних система, клима уређаја и ауто клима. Одржан је и велики број часова практичне наставе у добро опремљеним кабинетима и радионицама Техничке школе.

Несебичном помоћи особља Техничке школе на Новом Београду директора Веселина Вуковића, секретара Самира Хоџића, професора Данице Мијушковић, професора Зорана Раичевића и инструктора практичне наставе Николе Јовановића (ауто климе) и Предрага Славнића (фриго системи), обуку су успешно завршили Предраг Алексић, Зоран Чупић, Срђан Ганић, Горан Мијатовић, Милан Трајковић, Мирослав Коматовић, Дејан Томић, Момчило Стевановић и Слободан Радивојевић.

На крају обуке у разговору са заступником директора Дирекције за промену каријере у Београду потпуковником Веселином Филиповић, обављена је анализа обуке.

С. Радивојевић

Читаоцима и сарадницима

НОВА АДРЕСА

„ВОЈНОГ ВЕТЕРАНА“

Гласило Удружења војних пензионера Србије „Војни ветеран“ добило нову електронску адресу. Текстове и фотографије убудуће шаљите путем имеила:

uvps.veteran@gmail.com

Молимо сараднике и читаоце да прилоге убудуће шаљу у електронској форми.

Редакција

Солидарна и хуманитарна помоћ у новембру и децембру 2012. године

РЕШЕНА 133 ЗАХТЕВА

Извештај из новембра

На основу Правилника о начину коришћења средстава солидарности за пружање помоћи члановима Удружења војних пензионера Србије, Извршни одбор је на седници од 4. децембра 2012. године, разматрао 108 приспелих захтева. Од 108 захтева, седам је одбијено јер не испуњавају услове. У новембру од укупно прикупљене чланарине у износу од 0,08 одсто, на располагању је укупно 1.005.000,00 динара. На основу критеријума прописаних Правилником, Извршни одбор је решио 25 захтева и то: из септембра четири, октобра - осам и из новембра - 13, доносећи одлуке о додели солидарне и хуманитарне помоћи у укупном износу од 1.005.000,00 динара:

А) Решени захтеви из септембра 2012. године,

ОпОр Шабац МС: 35.000,00 по члану породице 10.043,07 динара;

ОпОр Краљево РГ: 40.000,00 по члану 10.197,19;

ОпОр Краљево ДМ: 45.000,00 по члану 10.204,97;

ОпОр Инђија МГ: 35.000,00 по члану 10.235,25

Б) Решени захтеви из октобра 2012. године,

ОпОр Лесковац ГЈ: 40.000,00 по члану 8.569,54;

ОпОр Краљево БЖ: 40.000,00 по члану 9.024,46;

ОпОр Ниш СЗ: 40.000,00 по члану 9.432,45;

ОпОр Краљево ГЉ: 45.000,00 по члану 9.580,87;

ОпОр Нови Сад ТД: 40.000,00 по члану 9.661,60;

ОпОр Врање ПБ: 40.000,00 по члану 9.666,47;

ОпОр Смедерево СЗ: 40.000,00 по члану 9.913,65;

ОпОр Нови Београд КБ: 40.000,00 по члану 10.371,49;

Ц) Решени захтеви из новембра 2012. године,

ОпОр Прокупље СД: 45.000,00 по члану 3.835,45;

ОпОр Зрењанин СП: 40.000,00 по члану 4.091,24;

ОпОр Крушевац ЛМ: 50.000,00 по члану 5.495,06;

ОпОр Палилула ТД: 40.000,00 по члану 7.964,26;

ОпОр Крагујевац МГ: 40.000,00 по члану 8.162,52;

ОпОр Смедерево ПС: 35.000,00 по члану 8.178,76;

ОпОр Чачак ПВ: 40.000,00 по члану 8.390,15;

ОпОр Краљево БД: 40.000,00 по члану 8.475,53;

ОпОр Краљево ТП: 40.000,00 по члану 8.670,50;

ОпОр Чачак ММ: 40.000,00 по члану 8.804,20;

ОпОр Нови Сад РЖ: 40.000,00 по члану 9.005,19;

ОпОр Краљево КС: 45.000,00 по члану 9.127,27;

ОпОр Ваљево СС: 30.000,00 по члану 10.009,63;

Основни критеријум за доделу једнократне солидарне и хуманитарне помоћи је материјално стање чланова УВПС. Помоћ је одобрена

најугроженијима, чија су примања по члану породице била најмања. Последњем члану УВПС, помоћ је додељена на основу чињенице да са 10.371,49 динара по члану издржава породицу. Остали нерешени захтеви нису одбачени, а ни захтеви болесних чланова. Они ће се sukcesивно решавати према приливу новчаних средстава.

Извештај из децембра

На основу Правилника о начину коришћења средстава солидарности за пружање помоћи члановима Удружења војних пензионера Србије, Извршни одбор је на седници од 26. децембра 2012. године, решио 25 захтева и донео одлуке о додели солидарне и хуманитарне помоћи у укупном износу од 990.000,00 динара, и то:

А) Решени захтеви из септембра 2012. године,

ОпОр Ниш ПР: 40.000,00 по члану породице 10.863,63 динара;

ОпОр Зајечар МС: 30.000,00 по члану 10.910,82;

Б) Решени захтеви из октобра 2012. године,

ОпОр Чачак НМ: 35.000,00 по члану 10.401,20 ;

ОпОр Нови Београд УВ: 35.000,00 по члану 10.403,51;

ОпОр Краљево ТБ: 40.000,00 по члану 10.495,76;

ОпОр Шабац МД: 45.000,00 по члану 10.877,60;

Ц) Решени захтеви из новембра 2012. године,

ОпОр Обреновац ЗЗ: 35.000,00 по члану 10.492,15;

ОпОр Земун ТЖ: 40.000,00 по члану 10.863,96;

Д) Решени захтеви из децембра 2012. године,

ОпОр Крушевац МЗ: 45.000,00 по члану 4.102,48;

ОпОр Прокупље МГ: 40.000,00 по члану 4.964,73;

ОпОр Зрењанин МП: 35.000,00 по члану 6.694,13;

ОпОр Палилула РР: 45.000,00 по члану 6.800,00;

ОпОр Зајечар ЈП: 35.000,00 по члану 6.865,64;

ОпОр Ужице РД: 40.000,00 по члану 7.760,37;

ОпОр Нови Београд БМ: 40.000,00 по члану 8.361,82;

ОпОр Палилула БМ: 40.000,00 по члану 8.662,83;

ОпОр Прокупље ЈМ: 40.000,00 по члану 8.755,92;

ОпОр Нови Београд ДМ: 40.000,00 по члану 9.057,56;

ОпОр Нови Београд МВ: 40.000,00 по члану 9.349,66;

ОпОр Крагујевац ЈТ: 40.000,00 по члану 9.369,88;

ОпОр Лесковац РЗ: 40.000,00 по члану 9.427,68;

ОпОр Пирот БЗ: 45.000,00 по члану 9.628,09;

ОпОр Шабац ЧЗ: 40.000,00 по члану 10.554,09;

ОпОр Палилула ТЉ: 40.000,00 по члану 10.571,89;

ОпОр Панчево УМ: 45.000,00 по члану 10.701,21;

Основни критеријум за доделу једнократне солидарне и хуманитарне помоћи је материјално стање чланова УВПС. Помоћ је одобрена најугроженијима, чија су примања по члану породице била најмања. Преостали нерешени захтеви нису одбачени, као ни захтеви болесних чланова, већ ће се sukcesивно решавати са приливом новчаних средстава.

Остоја Поповић

На оштрици пера

ЗАШТО ТАКО НАОПАКО

Шта се све догађа у Војно-медицинској академији, нашем храму здравља, тешко је докучити. И поред учесталих примедби породица војних пензионера на квалитет услуга и чињеницу да су на Бањичком вису прихваћени као другогоразредни пацијенти, непријатне ситуације се и даље ређају и рађају. Неко ће рећи да је реч о обичним ситницама, неважним за систем, али нека им одговор буде да ситнице, ипак, живот значе.

О једној од њих проговоримо без длаке на језику. Наиме, наш пензионер, пуковник по чину и деценијама добровољни давалац крви, недавно је, по ко зна који пут, отишао да помогне онима што вапе за најдрагоценијом животном течношћу. И он и особље ВМА увек то чине рутински. Тако је било и овога пута...

Једно је сигурно: некоме ће та пуковникова крв спасити живот.

Али оно што је уследило у финалу, баца сенку на реномирану установу. После давања крви, добровољни даваоци се послужују доручком. Нема шта, то је добар обичај, а и потреба организма после губитка крви. Нећемо овом приликом о томе да је у јеловнику увек исти доручак: парче саламе шункарице, троугао топљеног сира, кифла и чаша јогурта. Указујемо на чињеницу да се добровољним даваоцима крви доручак сервира без прибора за јело. Тако конзумент добије колут саламе, који треба појести без виљушке и ножа. Друге није било, прибор су заменили прсти и зуби.

Да инфомација буде потпуна, треба рећи да је раније добровољним даваоцима крви сервиран прибор од пластике упакован у целофан. Како смо дознали од дежурне медицинске сестре, прибора већ дуго нема. Али, колико нам је познато, у ресторану постоји на стотине прибора за јело који користе лежећи болесници. Може ли двадесетак прибора да се издвоји за добровољне даваоце крви?

Можда би добро било да Војномедицинска академија обавести добровољне даваоце крви да убудуће, када дају крв, обавезно понесу свој кућни прибор за јело.

3. Пешић

Педесет година од завршетка школовања 10. класе БПШ

ЗЛАТНИ ЈУБИЛЕЈ

Првог септембра ове године навршило се 50 година од завршетка школовања Десете класе Бродарске подофицирске школе, која је школовање отпочела 1959. године, а завршила 1. августа 1962. године у Дивуљама код Сплита.

За пријем на школовање конкурисало је више од 2 000 кандидата, а примљено је 216. Били су сврстани у седам водова.

У чин поморског водника, после трогодишњег школовања, унапређени су 1. августа 1962. године. Дипломе је добило 193 водника.

На старешинске дужности ступили су 1. септембра 1962. године. Већина младих старешина службу је добила на бродовима стационираним у јадранским лукама и Новом Саду, а мањи број у Београду, Кладову, Охриду, Копру, Кумбору, Бару, на Брионима и бројним јадранским острвима од Сушака до Палагруге.

Временом и стасавањем, млади поморски водници су напредовали и усавршавали се за нове дужности. Командовали су бродовима, водовима, четама, били су командири сигналних осматрачких станица, начелници домова ЈНА и војничких клубова, библиотека, управници складишта, референти општих послова, рониоци, диверзанти...

За припаднике десете класе може се слободно рећи да су часно одслужили свој радни век у веома тешким годинама после Другог светског рата, а неки од њих су, у последњем рату, учествовали и у борбеним дејствима.

Као и сви претходни сусрети и овај јубиларни, у Београду, протекао је у веселом расположењу, као и увек кад се класићи састану, уз песму и игру и сећање на морнарске дане, пловидбе „Јадраном“ и „Галебом“ и на истинско другарство. Сусрет их је накратко вратио у незаборавне питомачке дане, кад су се радовали животу, волели свој позив и своју отаџбину.

Класићи, који су могли да се одазову организаторима, састали су се у клубу „Павле Корчагин“ у Београду. Сусрет је био дирљив и пун емоција, јер се неки нису дуго видели. Затим је уследило фотографисање за успомену на сусрет, а потом настављено дружење у ресторану, где је био организован свечани ручак.

Договорено је да следећи сусрет буде 2014. године у Вршцу, а да 2017. године, када ће обележити своју 55-годишњицу, буду у већем броју.

Посебну захвалност дугују организаторима прославе: Ратку Ђукићу, Ратку Стевановићу, Бори Његовану и Бранку Станковићу.

Мр Александар Симоновски

Са Скупштине УВПС у Пожеги

САРАДЊА ЗА ПРИМЕР

Увеликој сали Скупштине општине Пожега 21. децембра одржана је редовна годишња Скупштина Удружења војних пензионера. На почетку скупа одата је пошта преминулим члановима удружења између две годишње скупштине.

Председник ОО УВП у Пожеги Миланко Бањанац је члановима честитао 19-годишњицу постојања Удружења војних пензионера Србије.

Потом је председавајући Скупштини Милорад Вукашиновић замолио члана Извршног одбора УВПС Остоју Поповић да присутне информисе о новинама из области пензијско-инвалидског осигурања.

–Поштовани војни пензионери, драги гости поздрављам Вас у име УВП Србије. За нас је битно да војни пензионери остају у здравственом систему Министарства одбране и у том погледу та права остају готово у потпуности иста. Што се дуга од 1. јануара 2008. године до данас тиче, Управни суд још није донео одлуку, а очекујемо да он прихвати предлог са седнице Управног суда. Предлажемо да се покрене одговарајући поступак, како дуг неби застарео, рекао је између осталог Поповић.

Председник Миланко Бањанац поднео је извештај о раду организације и констатовао да се Општински одбор УВП Пожега

бавио актуелном проблематиком војних пензионера који живе у Пожеги, Ариљу и Косјерићу.

–Наша организација је једна од мањих. На списковима војних пензионера и корисника породичних пензија ОпОрг УВП Пожега (Пожега, Ариље и Косјерић) налази се укупно 122 лица, од чега су 86 чланови УВПС, што чини 70,49 одсто од укупног броја војнопензионерске популације, рекао је Бањанац.

Он је у наставку излагања истакао да у погледу здравственог збрињавања пензионери у Пожеги, Ариљу и Косјерићу нема проблема, јер је добро организована примарна здравствена заштита.

Нове здравствене књижице до сада је преузело 90 одсто осигураника.

Канцеларија УВПС у Пожеги ради сваког четвртка од 11 до 13 часова. Уз информисање о актуелним догађањима, претплатници „Војног ветерана“ тада могу да преузму свој лист.

Војни пензионери у Пожеги остварују веома добру сарадњу са локалном самоуправом, са цивилним пензионерима и средствима информисања. Нарочито је развијена сарадња са припадницима ВС Касарне „Владо Радодановић“ који су обезбедили просторију за рад Удружења и омогућили рад канцеларије УВПС сваког четвртка. Војни пензионери успешно сарађују и са са апотеком „Невен фарм.“

Од скромних средстава Удружење је обезбедило календаре за сваког члана.

Председник УВПС Пожеге Миланко Бањанац упutio је присутнима Новогодишње и Божићне честитке.

Ило Михајловски

НОВОСАДСКИ ВЕТЕРАНИ ОБЕЛЕЖИЛИ ДАН ВАЗДУХОПЛОВСТВА И ПРОТИВВАЗДУШНЕ ОДБРАНЕ

Усклопу низа активности организованих током године, а поводом 100 година српског војног ваздухопловства Удружење ваздухопловаца Војводине, у сарадњи са 240. самоходним ракетним дивизионом за ПВД, обележавајући јубилеј ваздухопловства и Дан Ваздухопловства и противваздухопловне одбране организовали су новосадском Дому ВС већ традиционално дружење

под називом *Плаво вече*.

Током дружења коме су присуствовали и представници Команде В и ПВО, Удружења пензионисаних војних летача и падобранаца

Србије, СУБНОР-а Војводине, ОРВС града, 63. падобранске бригаде, заслужним ветеранима пилотима и падобранцима уручена су признања републичког Удружења, СУБНОР-а и 63. падобранске бригаде.

Статуа орла, признање Удружења ваздухопловаца Војводине уручена је Ристи Шпирићу, Трајчету Митушеву (на слици) Петру Петковићу, Николи Рагаи и Ненаду Ратковићу, Статуа падобранца Мирјани Никетић и Плакета Ранку Милетићу. Поред овога Славољуб Михајловић председник Удружења ваздухопловаца Војводине уручио је и један број захвалница Удружења ваздухопловних ветерана.

П. М. БУДИМИР

Протекла година успуњена је значајним успесима

Годишњица удружења земунских пензионера

НАГРАДЕ ЗА УСПЕШАН РАД

У свечаној сали Дома ватрогасаца у Земуну ктајем октобра, одржана је свечаност поводом две деценије од формирања Удружења пензионисаних војних pilota и падобранаца Србије и 19-годишњице од формирања Општинског одбора УВПС. Обележавањем та два догађаја отпочело је државном химном у извођењу хора „Билур“.

У обраћању скупу председник Цветко Јокановић је навео да је удружење било заштитник КВП, да са 2 100 чланова окупља око 96 одсто војних пензионера који активности испољавају у оквиру девет месних одбора, те да је бивша власт имала негативан однос према корисницима војних пензија. Око 170 чланова је без стана. Корисници војних пензија Земун и Сурчина здравствено су ослоњени на ВМЦ Н. Београд, где је регистровано 7 000 картона. Јокановић је нагласио да војни пензионери не траже привилегије, да деле судбину народа, али се не мире са укидањем здравственог права.

Скуп су поздравили Шпиро Безбрадица, Ђорђе Аћимовић, Милисав Стаменов и Љубиша Величковић.

Председник ГО УВПС Љубомир Драгањац обавестио је скуп шта је све Удружење

предузело за остваривање права на повећање пензија за 11,06 одсто и шта ће чинити у наредном периоду.

У уметничком делу програма наступио је хор „Билур“ песмама „Капетане, капетане, командире“... а у другом делу програма песмама „Зоро“ и „Србија“.

Председник Љубомир Драгањац уручио је повеље УВПС Ко-

манди ваздухопловства и ПВО, Драгошу Бадњару, Драгољубу Лазићу, Бошку Војводићу и Ристи Шпирићу, а плакете УВПС Дому ваздухопловства Земун, Новаку Ђукићу, Рефику Спахићу, Михаљину Марушечку и Вукици Величковић.

Добитници захвалница су Иван Розга, Бошко Богдановић, Душанка Ђинђић, Никола Тесла, Саво Остојић, Мила Свалина и Војислав Стојановић. Књигом су награђени Даница Вуканић, Јован Чупић, Бранко Максимовић и Бранко Свјетлица.

Захвалнице Општинског одбора Земун уручене су Станиславу Пузигаћи, Винки Париповић, Николи Радићу, Бранку Маноловићу, Зех Казанови Бенд, Фотографској радњи Фото „Бата“, Апотеци „Маја“, агенцији Пеликан Травел-Београд, Српској банци а.д., Експозитора Земун, ДВД „Матица“ Земун. Књигом су награђени Винка Дробњак, Јандрија Цупач, Миленко Наранџић, Миленко Шајатовић, Бранко Миланковић и Петар Вуковљак.

Новчана помоћ додељена је Стевици Ђенадићу, а позлаћени ножић уручен је Драгољубу Михајловићу. Главни и одговорни уредник „Војног ветерана“ Миладин Петровић награђен је ручним часовником, а новинар Мирослав Лазански - позлаћеном сабљиком. Јово Војновић и Љубомир Станковић, поводом 88 и 86. рођендана даривани су ножићима.

Госте је забављао оркестар „Јех Казанова Бенд“, са вокалним солистима Жељком Трајковићем и Загом Жегарац

Трајче Митушев

Информисање корисника војне пензије у Крушевцу

КОРИСНИ РАЗГОВОРИ

У сали Градског одбора СПС у Крушевцу 30.11.2012. године, председник УВПС Љубомир Драгањац информисао је чланове Општинске организације УВПС Крушевца.

Отварајући скуп, председник ОпОД УВПС Крушевац Ђурђе Радмановац, најпре је поздравио председника Драгањаца, пожелео му добродошлицу и пријатан боравак у Крушевцу, у кратким цртама упознао присутне чланове са активностима које реализује ОпОД и планираним задацима у наредном периоду, а затим замолио председника Драгањаца да узме реч.

На самом почетку председник Љубомир Драгањац је изразио задовољство бројем присутних чланова Удружења, поздравио присутне чланове, а затим истакао да је, упркос бројним потешкоћама, Удружење сачувало основна програмска опредељења и циљеве и са пуно одговорности и ауторитета штити интересе и права корисника војне пензије.

Обраћајући се присутнима председник УВПС Љубомир Драгањац је истакао горуће проблеме који се односе на војне пензионере и детаљно објаснио на који начин органи УВПС те проблеме покушавају да реше и на какве све препреке наилазе. Посебно се осврнуо на питање дуга 2004. до 2007. године, као и на неусклађивање пензија од 1. јануара 2008. године за 11,06%, а што је Уставни суд Србије потврдио, као стечено право војним пензионерима, али Управни суд Србије још није донео одлуку. Што се дуговања за период 2004. до 2007. године тиче, истакао је председник Драгањац, још око 5 000 корисника војних пензија није поднело тужбе, па се препоручује да то учине, јер је рок застарелости померен на 10 година.

Председник Драгањац је говорио и о напорима УВПС за остваривање законом стечених права, попут укидања права на материјалну помоћ, што је довело до угрожавања egzистенције пензионисаних војних осигураника најнижих чинова. С тим у вези припремљен је нови Правилник за једнократну новчану помоћ и упућен министру одбране. С обзиром да није приспео одговор, Удружење је упутило ургенцију, с надом да ће тај правилник бити усвојен. Од Министарства одбране је захтевано и да се утврди одговорност лица која су неосновано ставила ван снаге Правилником начину коришћења средстава Фонда за СОВО која се издавају за опоравак КВП. Говорио је и о Фонду за социјалну и хуманитарну помоћ, који се финансира од чланарине у износу од 0,08 одсто. Фонд ће функционисати до доношења Правилника о ЈНП.

На крају исцрпног информисања, присутни чланови Удружења искористили су прилику да поставе и бројна питања и изнесу своје личне проблеме, углавном статусне и egzистенцијалне природе, али и да изразе жељу за чешћим, и надамсе корисним сусретима овакве врсте.

мр Александар Симоновски

Батајница

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ЈНА

Поводом Дана ЈНА – 22. децембра месна организација УВП Батајница је, у својим просторијама, приредила сусрет војних пензионера, чланова њихових породица и пријатеља.

Окупљенима се обратио председник МО УВП Батајница Драгош Бадњар, пожелевши им добродошлицу, весело расположење и здравље. Председник Општинског одбора УВП Земун Цветко Јокановић истакао је да је организација у Батајници једна од најактивнијих у општини земун.

На вечаности су уручена и признања за досадашњи рад. Председник МО УВП

Најзаслужнијима уручена су признања

Драгош Бадњар добитник је Повеље УВП, Рефик Спасић - Плакете УВП, док је Захвалница УВП припала Воји Степановићу. Дружење је настављено уз музику, плес и евоцирање успомена из војничког живота.

Р. С.

Новосадско УВП
обележило 19 година
постојања

ГЛАС ЗА ВРАЋАЊЕ УКИНУТИХ ПРАВА

Скупштином у новосадском Дому Војске Србије и анализом деловања у протеклом једногодишњем периоду чланови новосадског УВП обележили су деветнаестогодишњицу постојања.

Подносећи извештај о једногодишњем раду Гро и Градске организације УВП Новог Сада, која окупља 1604 члана, председник Милорад Орељ оценио је успешним ангажовање новосадских војних пензионера, истичући како је тежиште рада стављено на решавање статусних права и легитимних интереса из области пензијског, инвалидског и стамбеног обезбеђења војних пензионера. Поред издвајања војних пензионера из система социјалног осигурања војних осигураника, већ на самом почетку 2012. године незаконитим актима бившег министра одбране Драгана Шутановца укинута су нека од основних права војних пензионера, навео је Орељ.

О ангажовању канцеларије Удружења током протеклог једногодишњег периода говори и то што се са различитим захтевима обратило више од 1500 корисника војних пензија, а обрађено је око две хиљаде разних аката.

Када је реч о примарном здравственом збрињавању, високом оценом оцењен је однос запослених у Војномедицинском центру Нови Сад и пуковника Братољуба Бркљаче управника те установе, према корисницима војних пензија. Остварена је и добра сарадња са новосадским Геронтолошким центром, а Удружење се и у пуној мери ангажовало у подели нових здравствених књижица.

У Новом Саду без стана је 400 војних пензионера, у привременом смештају живи 185 породица са 448 чланова, док „благодети“ подстанарства „ужива“ 208 породица са 530 чланова. Иако је дугорочна прогноза стамбеног збрињавања војно-пензионерске популације крајње неизвесна, а канцеларија Гро УВП пружала је, и пружа, максимално могућу помоћ у изради потребне документације, тумачењу Правилника и пружању савета, истакао је Орељ.

У борби за побољшање положаја војних пензионера и корисника војних пензија остварена је и веома добра сарадња са Удружењем војних бескућника, јединицама Војске Србије, организационим саставима МО, Удружењем новосадских пензионера, Покрајинском дирекцијом за ПиО и филијалом Нови Сад, те другим Удружењима сличних циљева и задатака.

Скупштини којој су, између осталих, присуствовали и пуковник Братољуб Бркљача управник ВМЦ Новог Сада, представници јединица ВС, МО, Града Новог Сада, резервних војних старешина, покрајинског и градског СУБНОР-а, Геронтолошког центра и други обратио се и Мома Чолаковић посланик у Народној скупштини Републике Србије. Он је рекао како се у Народној скупштини већ готово четири године, уз 11 покретаних иницијатива, још увек води неуспешна борба за решавање

Чланови УВПС су се
масовно одазвали скупу

кључних проблема војних пензионера, међу којима су свакако остваривање стечених права и решавање стамбеног збрињавања бескућника које се отеже у недоглед док имовина Војске Србије полако пропада. Веома је добро да у циљу решавања

проблема, посебно социјалних и материјалних, ујединимо снаге свих пензионера, истакао је Чолаковић.

На крају рада Скупштине усвојени су тежишни задаци који представљају оквир и акценат деловања и Гро и чланства новосадског УВП у наредној години, чију основну карактеристику чине и афирмација легитимних захтева руководства УВП Србије према државним органима, даља борба за поврат незаконито укинутих, и закинутих, права, као и свеколико јачање Удружења.

Током Скупштине најзаслужнијим члановима који су се истакли у реализовању програмских циљева уручена су признања ГО УВП Србије и Гро УВП Новог Сада.

Будимир М. ПОПАДИЋ

УВП Шабац

УНАПРЕЂЕЊЕ САРАДЊЕ

Удружење војних пензионера у Шапцу, које делује више 19 година, укључује се у готово све важне догађаје и токове. Део активности војни пензионери проводе у сарадњи са другим организацијама, најчешће са СУБНОР-ом.

На недавно одржаном састанку Општинског одбора УВП, договорено је да се досадашња сарадња са градским пензионерима Шапца, која баш није била у складу са потребама, подигне на виши ниво, то јест да заједнички спроводе неке програмске активности. Иницијатива је пренета Градском одбору пензионера и одмах прихваћена. Радни састанак је одржан у просторијама градских пензионера. Војне пензионере на састанку представљали су председник Ђорђе Момчиловић и чланови Милан Бркић и Зоран Ђукић. Домаћини су били председница Милена Чорилић и Стева Матић.

Војни пензионери показали су посебно интересовање за спровођење заједничких активности, то јест за заједничко обележавање историјских датума у граду и региону, затим да заједнички организују излете, другарске вечери, спортске сусрете и да градски пензионери помогну војним у прибављању зимнице и огрева. У врло пријатној атмосфери, сва ова питања широко су анализирана, па је закључено да је предложено добро и за једне и за друге пензионера, те да може и да се спроведе. Од сада ће градски и војни пензионери Шапца многа питања решавати заједничким снагама, на добробит оба удружења.

Стеван Стојановић

Договор кућу гради: састанак представника два
удружења пензионера

Горњи Милановац

НЕЗАБОРАВНИ СУСРЕТ

Четрдесетак чланова УВП Горњи Милановац недавно су посетили касарну „Радомир Путник“, где су им приказана нова средства везе и начин коришћења савремених телекомуникационих средстава. Командант јединице Недељко Платојевић говорио је о организацији, намени и функционисању јединице, а онапорима који се улажу зарад помоћи пензионерима у погледу

здравственог збрињавања и обезбеђења просторија за рад.

Овој активности присуствовали су председник чачанских војних пензионера Ђуро Милинковић и председник ОРВС Чачак Драган Васовић.

По старом војничком обичају скуп је завршен уз војнички пасуљ и речи „Добро је да се неко коначно сетио да нас позове у касарну у којој смо провели радни век, те да би овакве сусрете требало чешће организовати, имајући у виду да појединци нису ушли у касарну више од 20 година, изузев у Гарнизону амбуланту“.

Р. Васовић

Са скупштине градске организације УВП Чачак

УСПЕСИ ОБАВЕЗУЈУ

У великој сали Градске Скупштине Чачак крајем новембра одржана је редовна годишња Скупштина Удружења војних пензионера, на којој су поред чланова присуствовали председник УВП Србије Љубомир Драгањац, помоћник градоначелника за друштвене делатности Александар Дачић, председник Скупштине Града Вељко Неговановић, начелник УМО Дарко Домановић, директор Филијале Фонда ПИО у Чачку Кринка Лукић, председник ОРВС Чачка Драган Васовић, председник Удружења пензионера Чачка Милорад Марић, председник ГО УВП Краљево Цветан Стаменковић са сарадницима, председник ГО УВП Ужице Живомир Гајић са сарадницима, председник ГО УВП Крушевац Ђурађ Радманац са сарадницима, председник ГО УВП Крагујевац Предраг Тодоровић, председник ОО УВП Пожега Миланко Бањанац, председник ОО УВП Г. Милановац Радисав Васовић, председница Актива Жена УВП Крагујевац Зорица Миладиновић, власница апотеке „Невен фарм“ Гордана Манчић и представници средстава јавног информисања.

Након поздрава гостију одата је пошта преминулим корисницима војних пензија између две скупштине. Председник ГО УВП Ђуро Јовановић је члановима Удружења УПС честитао 19-годишњицу постојања Удружења војних пензионера Србије.

Обраћајући се присутнима председника УВП Србије Љубомир Драгањац је између осталог рекао:

„Још једном показујете да сте једна од најбољих организација војних пензионера у Србији. Пред овомим бројем КВП част је стајати. Ви, Чачани, познати сте по добром одзиву на скуповима, а посебно одајем признање највишим представницима Градске Скупштине Вељку Неговановићу и осталим члановима градске Управе који Вас стално прате и пружају помоћ у свакодневном животу КВП... Уставни суд је стао на страну истине и правде, да корисницима војне пензије од 1.

1.2008. године призна право на повећање од 11,06 одсто. Наша борба је била праведна“.

Генерал Драгањац је Информисао чланство и о новинама у здравственој заштити.

Потом се скупу обратио председник ГО УВП Чачак Ђуро Јовановић, нагласивши да ке Удружење за 19 година рада и деловања оправдало постојање.

Градски Одбор је током 2012. године одржао шест редовних и три ванредне седнице, а своју активност усмерио је на пружању помоћи корисницима пензија у остваривању легитимних права. Чланови те организације учествовали су у комплетирању захтева за туђу негу и помоћ као и обиласку старих и болесних чланова Удружења и пружили помоћ у обради докумената за остваривање припадајућих права.

„Имамо добру сарадњу са Командом гарнизона Краљево у погледу пружања помоћи КВП и социјалне заштите. Такође добро сарађујемо са органима градске власти и са Филијалом фонда ПИО у Чачку. У извештајном периоду организовали смо шест излета за наше чланове (два у сарадњи са ГО Краљево, а један са ОРВС Чачка). Посетили смо Тару, Соколац у РС, Копаоник, Врњачку Бању, Бању Ковиљачу и Крагујевац. На крају захваљујем свима који су нам пружили помоћ да ова организација може успешно да извршава постављене задатке и обавезе“, истакао је Јовановић.

Председник комисије за здравствену заштиту Бошко Накић бавестио је КВП о новинама о здравственој заштити, а председник Надзорног одбора Љубиша Бркић истакао да је ГО УВП рационално трошила новац за потребе рада организације.

Начелник Управног Моравичког округа Дарко Домановић поздравио је госте и нагласио да чланови и руководство Градског одбора присуствују готово свим активностима УВП.

Директор Филијале Фонда ПИО у Чачку Кринка Лукић захвалила је Удружењу на досадашњој плодној сарадњи.

Председник ОРВС Чачак Драган Васовић, поздрављајући скуп, позвао је пензионисане официре и подофицире да се учлане у Организацију резервних војних старешина Србије.

Ило Михајловски

Са сусрета у новосадском Геронтолошком дому Лиман

Из активности Гро УВП
Новог Сада

ПРЕТПРАЗНИЧНА СУСРЕТАЊА

Делегација Гро УВП Новог Сада, Милорад Орељ председник, Милосав Миленковић потпредседник и Богдана Мицић члан, средином децембра обишла је кориснике војних пензија смештене у новосадском Геронтолошком дому Лиман са којима се задржала у дужем срданом разговору.

Пожељеви делегацији Гро добродошлицу, др Гордана Ђурић управница Дома истакла је како ова сарадња већ прераста у традиционално окупљање и изразила личну и жељу како корисника услуга, тако и особља Дома, за њеним трајањем и проширивањем.

Са активностима ГО УВП Србије и Гро УВП Новог Сада у протеклом једногодишњем периоду присутне је упознао Милорад Орељ наглашавајући начине остваривања права на финансијску помоћ најугроженијим корисницима војних пензија и решавања заосталих дуговања државе. Како се, по мишљењу Димитрија Поповића, о дугу војним пензионерима најмање оглашава држава, постоји бојазан да највећи број пензионера неће остварити своја потраживања.

Корисници војних пензија смештени у Геронтолошком центру су, у погледу здравственог збрињавања, ослоњени на новосадски Војномедицински центар. По речима Димитрија Јовичића у тој установи нема готово никаквих проблема. Прегледи код лекара опште праксе и специјалиста врше се у заказаном времену, а и до лекова се стиже било у апотеци ВМЦ, или преко овереног рецепта. Део корисника услуга Дома се теже креће, па им повремено долазак из Дома до ВМЦ представља потешкоћу, која се, уз обострано разумевање, успешно превладава. Примедбе су израчене на рад Војномедицинске академије, јер, по мишљењу корисника војних пензија, без обзира на оглашавања надлежних са ВМА, цивили имају и те како предност у заказивању специјалистичких прегледа и специјалистичком здравственом збрињавању у тој елитној војној здравственој установи. Да ли све треба подредити стицању зараде, питају се корисници војних пензија смештени у Геронтолошком дому Лиман.

Било је речи и претплати на лист „Војни ветеран“ и низу других питања.

Корисници војних пензија смештени у Геронтолошком центру с оптимизмом гледају на све будуће потезе и државе и ГО УВП Србије, када је у питању остваривање права везаних уз њихову егзистенцију.

Поводом наступајућих празника сваком кориснику војне пензије чланови Гро УВП Новог Сада уручили су скромне поклоне.

Будимир М. ПОПАДИЋ

Рапорт са Скупштине: Како то раде Врачарци

СТАЛНА БРИГА О СТАРИЈИМА

Највише пажње на Скупштини изазвало је излагање предсеника УВПС Љубомира Драгањца, који је веома похвално оценио рад организације на Врачару

Када се разматрају важне теме, одазив је увек велики

Крајем прошле године одржана је пета редовна Скупштина Општинске организације УВПС Врачар. Била је то прилика да се сумирају једногодишњи резултати, анализирају и успеси и пропусти, преиспита дотадашњи рад и одреде задаци за наредни период.

Тог прохладног преподнева у лепој и модерној свечаној сали општине Врачар окупиле се више од стотину Врачараца и њихових госитију. Неки од скупштинара нису се видели од прошлогодишњег окупљања, па им је ово била добра прилика да сретну велики број познаника и комшија. Да године нису добар изговор за неактивност, потврђује и најстарија учесница ове Скупштине Јелена Каденић, којој 91. година није била препрека да дође на Скупштину, а било је присутно и десетак осмдесетогодишњака.

Придружили су им се и угледни госити, председник УВПС Љубомир Драгањца, представник општине Врачар Богдан Татић, председници општинских организација Звездаре, Палилуле и Старог града, Милован Лалић и Влајко Тодорчевић, председник СБНОР-а Врачар Душан Игњатовић и други.

После избора радних тела и усвајања Пословника, председник општинске организације (ОпОр) мр Милан Шумоња поднео је извештај о раду који је, као и извештај Надзорног одбора који је поднео Раде Јовић, једногласно прихваћен. Општинска организација од претходне скупштине тежишно се бавила хуманитарним радом. Врачар је једна од најстаријих општина иначе, па се то односи и на војне пензионере. Просечна старост чланова је нешто више од 74 године, Број болесних је у порасту, а могућности да им се помогне све су мање.

Део чланарине за угрожене

После несрећног и непотребног пребацивања исплата пензија из Финда СОВО у Фонд ПИО РС укинута је једнократна новчана помоћ, коју је ранијих година добило 12 Врачараца. На жалост и поред свих

покушаја Удружења да се од Министарства одбране обезбеде средства за ту намену, није било успеха. Решење је нађено у формирању посебног фонда за који се издваја део чланарине за помоћ најугроженијим, што је код чланства добро прихваћено.

Захваљујући великом ангажовању потпредседника ОпОр Угљеше Гвоздена организована су два излета, један на Рајац, а други на Фрушку гору. Ова путовања остала су у пријатном сећању свим излетницима. Део трошкова путовања сносила је ОпОр, а део излетници, што се показало као успешно и доступно чланству, па ће се са

Предан организацији:
Урош
Крстуловић

ДОБИТНИК ПОВЕЉЕ УВПС

Од оснивања ОпОр Врачар (2003. године) Урош Крстуловић је веома активно радио на оснивању и унапређењу рада ОпОр. Био је члан ОпОд у више наврата, потпредседник и председник ОпОр у једном мандату, члан Градског одбора УВПС и разних комисија. Несмањеним еленом управо ради и на прилогу за Монографију Удружења као актер најважнијих догађаја у животу врачарске организације УВПС. За свој рад више пута је похваљиван, а награђен је и плакетом УВПС.

таквим праксом наставити и за будуће излете.

Информисању чланства посвећена је посебна пажња. Број претпатника „Војног Ветерана“ у односу на претходну годину је повећан. Наше гласило је цењено код војних пензионера, али је проблем дистрибуција, нарочито зими, јер људи због старости не могу да долазе у ОпОд, а немамо ни млађих пензионера који би им лист достављали. Срећом, ту су унуци који посећују сајт Удружења, каји се за брзо и тачно информисање чланова показао као незамењив. Саопштења и информације са сајта штампају се у ОпОд и истичу на огласну таблу, па тако информишемо и оне који немају приступ интернету.

Четири пута се организација директно обраћали члановима актуелним информацијама. Прикупљено је 509 потписа за петицију и за притужбу поверенику грађана. Лавовски део тог посла обавили су чланови ОпОд, а нарочито Урош Крстуловић, претходни председник ОпОд, Радмила Шошић, Коста Микач и Живко Алавања.

НАГРАЂЕНИ АКТИВИСТИ

Од установљавања награда УВПС, па до сада, Врачарци имају два добитника повеље УВПС: Марка Неговановића и Уроша Крстуловића и пет награђених плакетама УВПС: Угљеша Гвозден, Радмила Шошић, Менка Гвоздић, Никола Глигоровски и Урош Крстуловић.

У последње време на Врачару је све теже поделити писана обавештења члановима. Што због неотварања улазних врата зграда, што због тога што је све мање оних који могу обићи више од 150 улица Врачара и поделити информације. Због тога се тражи решање за унапређење информисања, па се тако интензивно ради на телефонском умрежавању чланова. За то се користи пакет *Бизнет Војска*, који нуди МТС. За само 50 динара месечне претплате могу се добити четири броја за потпуно бесплатно комуницирање између та четири броја и са свима који су у ту мрежу укључени. Ова акција је у току, али се надамо да ћемо повезати већину чланова. Поред болести, највећи проблем Врачарских пензионера је усамљеност и отуђеност. Практично бесплатним телефонским позивима информишу се чланови и умањује осећај усамљености и отуђености.

Признања заслужнима

Против усамљености бори се и сваког петка Клуб „Ветеран“. Окупљени пензионери дођу да чују најновије информације уз кафу, поразговарају са комшијама и познаницима или само да прелистају часописе „Војни Ветеран“ и „Одбрану“. Број окупљених зависи највише од времена, а буде их од пет, шест, до преко двадесет. Ту се уз домаће специјалитете обележавају и рађања унука, рођендани, па и усељења у стан, на који се чекало више од 20 година. Без обзира на повод, добро расположење и позитивна атмосфера увек су присутни.

Највише пажње на Скупштини изазвало је излагање предсеника УВПС Љубомира Драгањца који је веома похвално оценио рад врачарске организације, а затим је

детално информисао суграђане о најважнијим пензионерским проблемима, а посебно о ситуацији у вези са повећањем од 11,06 одсто. Присутни на скупштини својим дискусијама подржали су излагање председника и настојања Удружења да се изборе за очување стечених права, а подржали су и план рада ОпОр и тежишне задатке за 2013. годину.

На Скупштини су уручена признања онима који су највише допринели успешном раду ОпОр Врачар. Марко Неговановић, члан Главног одбора УВПС уручио је Урошу Крстуловићу повељу УВПС, а Менки Гвоздић и Николи Глигоровском плакете Удружења. За свој рад захвалнице су добили најактивнији чланови ОпОр у 2012. години: Раде Јовић, Коста Микач, Живко Алавања, Катарина Мијатовић, Мирјана Васиљевић и Неђо Крајновић.

На самом крају Скупштина је усвојила тежишне задатке за наредни период. Рад на обиласку и пружању помоћи старим, болесним, и изнемоглим члановима био је и остаје најважнији задатак Врачараца. Унапређивању рада Клуба Ветеран, организовању излета за чланове и повећању броја чланова у 2013. години биће посвећена посебна пажња.

На Скупштини је посебно истекнуто задовољство чланства начином рада и постигнутим резултатима Удружења. И у наредном периоду подржаће се рад органа УВПС којима је упућен апел да наставе са радом на очувању права, а посебно у враћању корисника војних пензија у састав и под надлежност Министарства одбране и усклађивању пензија за 11,06 одсто. Скупштинари су подсетили да опстанак организације и заштита интереса зависи највише од чланова, а не само од органа УВПС.

После завршетка радног дела Скупштине, организован је пригодан коктел за све учеснике, а за време његовог трајања скупштинари су преко видео-бима могли да виде фотографије са излета и дружења.

Општа оцена присутних, као и председника Удружења, била је да је ово била још једна успешна Скупштина Врачараца која је уједно била и подстрек за даљи рад на очувању интереса и унапређењу квалитета живота.

М. Ш.

Новоизабрани председник:
Добровоје
Димитријевић

Вождовац – Савски Венац НОВО РУКОВОДСТВО

Ванредна скупштина УВП Вождовац – Савски Венац одржана је 7. децембра у сали МЗ „Бањица“. За председника општинске организације изабран је Добровоје Димитријевић, а за потпредседника – Радмило Милосављевић.

Учеснике скупштине поздравио је председник УВПС Љубомир Драгањац, који је присутне информисао о актуелним питањима и проблемима из области социјалног и здравственог осигурања, а посебно о остваривању права на ванредно повећање пензија за 11,06 одсто.

Председник Извршног одбора Зоран Вучковић обавестио је присутне о стамбеној проблематици.

Новоизабрани председник Добровоје Димитријевић рођен је 8.11.1954. године у Врању. Средњу војну школу КоВ, смера везе, завршио је у Београду. Службовао је у гарнизонима Ниш, Сурдулица и Београд. Пензионисан је 2001. године у чини заставника прве класе.

Рума

БРИГАДА ЖИВИ

Општински дбор УВПС Рума обележио је 17. новембра Дан артиљеријске бригаде. Присутне је поздравио Јагош Стевановић, генерал-потпуковник у пензији, један од команданата те јединице. Уз подсећање на 17. новембар 1944. године, када је формирана артиљеријска бригада 36. дивизије, која је успешно подржавала јединице у завршним операцијама за ослобођење земље, све до Аустрије, одата је пошта погинулима и преминулима. Традиције те бригаде неговали су артиљеријски пук, а потом артиљеријска бригада која је била једна од најбољих јединица у ЈНА, Војсци Југославије, Војсци Србије и Црне Горе и Војсци Србије. Многи од припадника те јединице обављали су изузетно одговорне дужности у систему одбране и у друштву.

Уз жаљење што је реформом Војске Србије та здружена тактичка јединица расформирана, поносни припадници артиљеријске бригаде наставили су сусрет срдечним другарским разговорима о протеклом периоду, али и о садашњим актуелним темама: породици, здрављу и проблемима који их тиште. У пријатној атмосфери није недостајало шале, досетки и смеха.

Договорени су и даљи контакти, виђења и састанјања.

О. Р.

Споменици на југу Србије

ЗЛОУПОТРЕБА СЛОБОДА

Споменици из прошлости представљају обележја и трајно сећање на оне који нису жалили своје животе у борби против Турака, фашистичке окупације, домаћих издајника, неправде и зла.

Ових дана сведоци смо злоупотреба слободе. Тако су у Прешеву и околини, а и у јужној српској покрајини, подигнути споменици терористима, онима који су, без зрна човекољубља, као глинене голубове, убијали цивилно становништво неалбанске националности, припаднике наше војске и полиције што су обезбеђивали мир у том делу наше земље.

Тиме се јавности упућују веома ружне поруке. Створено је расположење које прети да наруши све оно што је мукотрпно учињено зарад смиривања стања на југу Србије. Логика упућује да никако не могу да се упоређују ликови и имена ратника уклесаних у бројне споменике који представљају јунаке у одбрани своје отаџбине са ликовима терориста који су ту исту земљу и становништво у којој живе безобзирно уништавали.

С друге стране не мали број споменика на простору Космета уништен је руком варвара. Учинили су то такође терористи. Нестала су

обележја слоге, јунаштва и суживота, попут оних подигнутих херојима Бори и Рамизу у Ландовици. Био је то симбол како се гине за ратног друга, независно од тога којој нацији или вери припадао. Уништен је и онај у Прилепу, код Дечана, где су на плочи уклесана имена палих бораца. И Срба и Шиптара. Нема више ни бисти Николе Паражанина и Хусни Добрунаја који су херојски дали своје животе у ослобађању злогласног села Јуник.

Где су споменици 17 народних хероја на Карагачу код Пећи и спомен-плоча са више од 1500 имена бораца погинулих на бранику отаџбине? Где су споменици културе, чији се и темељи затиру у околини Призрена и целог Космета. Ко је то себи дао за право да уништава споменик онима који су погинули у НОР-у, да би се боље живело?

Споменици у Прешеву представљају семе мржње, раздора и деградације. Они су плод грубог кршњае државних закона, обичаја и праксе.

Док споменици српских ратника и револуционара који су се борили за слободу народа увелико бледе и нестају, на необјашњив начин подижу се обелисци терористима и сепаратистима од најскупљих материјала и то без дозволе и на незаконитим локацијама. Никада Србија није славила тероризам и нити злочине против државе и народа.

На потезу је правна држава.

Љубомир Баровић

Нове чињенице о припремама Хрватске
војске за операцију „Олуја“

МИЛИЈАРДУ ЕВРА ЗА ОРУЖЈЕ

У говору на тргу Бана Јелачића, по повратку са заседања УН, када је Хрватска примљена у чланство УН, Фрањо Туђман је отворено признао: *Рата не би било да га Хрватска није жељела.*

У Хрватској су још пре сецесије оперисале наоружане групе ХДЗ-е и странке права Добросава Параге. У тим групама поред домаћих добровољаца оперисале су и усташе – повратници, који су обучавани у војним логорима у Аргентини, Аустралији и другим земљама. На паради „збора народне гарде“, која је, под командом Мартина Шпегелја, одржана 28. маја 1991. (месец дана пре одлуке о сецесији), приказано је најмодерније наоружање, претежно из Немачке. У хрватској војсци оперисали су и плаћеници из многих земаља. Италијан, Роберто де ла Фаве у свом дневнику објављеном у Италији записао је: „Убијао сам четнике у Вуковару, Мостару, Сарајеву. Јанка више нема. Искомадао сам његово тело секиром. Утаманио сам још 50 породица. Убијање је једино што знам да радим. То је мој свет, не познајем други“.

Министар одбране Хрватске, Мартин Шпегел, је у интервјуу „Глобусу“ и сам обелоданио да је уз помоћ председника Мађарске републике Антала, куповао оружје „за потребе хрватске војске која је оснивана у тајности“. Тако је Хрватска од друге половине 1990. до средине 1991. године илегално наоружала око 110.000 лица, чланова ХДЗ-а.

У говору на тргу Бана Јелачића, по повратку са заседања УН, када је Хрватска примљена у чланство УН, Фрањо Туђман је отворено признао: „Рата не би било да га Хрватска није жељела. Али ми смо процијенили да само ратом можемо изборити самосталност Хрватске. Због тога смо и водили политичке преговоре, а иза тих преговора смо формирали своје оружане јединице. Да то нисмо тако радили, не бисмо дошли до циља.“

У октобру 1990. тајно је из Мађарске у Хрватску увезено 18.000 калашњикова. Са мађарским војним и царинским органима увоз оружја уговорио је Шпегел. „Оружје је преузето из војних депоа код Будимпеште и пребачено са две хладњаче из Бјеловара... будите уверени да за све ове трансакције знају и званични органи мађарске војске и полиције“

Инострана помоћ

Огромне количине разноврсног оружја и муниције Хрватска је запленила пресекујући композиције возова и шлепера у којима је превожено наоружање ЈНА из Словеније, након одлуке Председништва СФРЈ да ЈНА напусти Словенију.

Велику корист хрватској војсци су

Пише др Станко Нишић

доносили и обавештајне службе и приватне организације за обучавање неких западних земаља, које су радиле и за своје интересе на простору претходне Југославије. Једна од таквих је и ФИД операција (Foreign Internal Defens) или „унутрашња одбрана пријатељске земље“ која подразумева дејства „без формалног ратног стања“. Таква операција се предузима када се жели уздржати од отворене и директне војне интервенције. У току операције „штићеник“ се снабдева оружјем и пружа му се обавештајна и инструкторска помоћ како би се он одбранио „својим“ снагама, а само у крајњем случају пружа му се и директна оружанска подршка.

Операција ФИД заснива се (због реакције међународне јавности) на тајном међудржавном уговору или другој врсти споразума између САД и штићеничке стране. Све акције у Хрватској и Босни (као штићеним странама) против Срба, тумачене су као „борба против побуњеника“ у којој савезницима треба пружити помоћ. Најважније активности у том правцу у почетној фази обављају обавештајне службе и специјалне јединице, понајпре инструкторски тимови америчких специјалних снага „зелених беретки“.

Амерички економиста и политиколог Шон Церварси, у својој анализи ситуације на просторима бивше Југославије, објављеној у лондонском часопису „Strategic Policy“ маја 1995. године, истиче да западна стратегија на Балкану почива на „дипломатији присиле“. „Она представља спој дипломатије и војне силе у све већим дозама да би се противник принудио да прихвати непријатељство“. Америчка војска придаје велику важност психолошко-пропагандним операцијама које називају „агресијом на свест“. Њоме се, по америчком искуству, често постижу већи резултати него класичним оружаном акцијама, уз минималне губитке.

Њима се слаби противников морал, слама његова воља за борбу, шири дефетизам, дезинформације и страх. Припадници 4. групе за психолошке операције (стациониране у Форт Брегу – САД) су прикривени у униформи Унпрофора, били су активни у РСК и Босни 1995. У саставу те групе налазе се психолози, социолози, историчари, економисти, лингвисти, новинари и други стручњаци. Она је опремљена радио уређајима не само за

Суочени са злочинима хрватских војника, Срби су кренули у егзодус

прислушкивање него и за предају сигнала велике снаге, комуницирање са сателитима, монтажним ТВ пријемником, штампаријом, опремом за филмове и др.

Роварили професионални обавештајци

Део међународне заједнице је злоупотребљавао и хуманитарне мисије у Хрватској и Босни. О томе је априла 1997. писао лондонски „Sandey telegraf“, истичући да је највећи број посматрача за време рата у Хрватској и Босни у ствари из редова професионалних обавештајаца. Иза белих одела посматрача и званичника хуманитарне и мировне мисије крио се „прљави трик“ међународне заједнице. Непристрасност им је била маска јер су се стварно сврставали на страну Хрвата и муслимана и тајно их снабдевали оружјем, новцем и обавештајним подацима.

Један од водећих британских војно-политичких аналитичара Пал Бивер изјавио је новинару „Sandey Telegrafa“ да је на почетку грађанског рата у претходној Југославији одржан састанак ЕУ и САД на високом нивоу. Том приликом Британија и Америка одбиле су немачки предлог о тајном наоружању Хрвата, али су, прецизира он, дозволили да Немачка то сама уради. Касније се, међутим, испоставило да те послове Немачка врши више и обимније него што су Британија и САД претпостављале и што су могле да дозволе, страхујући да би се у трку у наоружавању на Балкану могла укључити и Русија.

Према најновијим подацима Немачка је дуго и лукаво злоупотребљавала мисију ЕУ у своје „подземне“ операције у Хрватској и Босни, а центар за вођење операције био је у једној вили у Загребу. Центром је руководио Фон Беџолд, чији сарадници нису били само припадници БНД, већ су ангажовали и „хонорарне сараднике“. Један од таквих сарадника говорио је отворено пред камерама „Монитора“ о илегалном деловању БНД.

Централа БНД у Загребу је имала велику улогу у наоружавању Хрватске. Ту су организовани састанци на којима је разговарано о начинима да се тајно наоружа хрватска војска и помогну њене

операције против Срба у Крајини и источној Славонији. Тада је, између осталог, договорено да се Хрватској омогући набавка авиона „Миг-21“ из резерве бивше источнонемачке армије. Хрватима су обећани авиони, а Загреб је требао да за летилице наоружање набави на другој страни. Авиони су расклопљени камионима превођени преко Мађарске у Хрватску. Недуго после тога у Загребу је одржана војна парада на којој су приказани нови тенкови, хеликоптери и авиони.

Шпијунски летови изнад Крајине

Беспилотне летилице су са острва Брач вршиле шпијунске летове изнад РСК и РС. Сигурно је да су подаци добивени од тих летилица користили хрватском генералштабу за припрему операција „Бљесак“ и „Олуја“. Истраживање о америчким беспилотним летилицама на Брачу вршио је новинар лондонске телевизије Дермат Морнахан. (Резултате је емитовао 16.11.1995.). Он је цитирао и Дејвида Фулгана из часописа „Авијешн вик“, који је рекао да „читава брачка операција сведочи о ангажовању ЦИА“, а наведена је и изјава пензионисаног америчког генерала обавештајне службе Роџера Чајлса, да Американци деле са Хрватима податке добијене шпијунским летовима. То је Марнахаму потврдио и хрватски генерал Мартин Шлегел: „Готово могу гарантовати да су те информације достављане босанској и хрватској армији“.

На основу тога Морнахан је закључио да су хрватске трупе те податке широко користиле у освајању Крајине, када је

„уследило масовно убијање цивила српске националности“. Тако је „офанзива која се извргла у масакр спроведена уз америчку подршку“, констатовао је британски новинар и додао како су официри УН потврдили да су чули „звук америчких шпијунских авиона непосредно пре него што је овај убилачки напад почео“.

Приватна организација МПРИ (Military Professional Reconurees Incorporated) са којом је још 1991. године хрватски минитар одбране Гојко Шушак потписао споразум о обучавању хрватске војске, обновила је тај уговор 15. новембра 1994. После тога у Хрватску је дошло око 60 експерата МПРИ, који су преузели обуку хрватских специјалних снага и гардијских јединица.

У генералштабу хрватске војске били су ангажовани пензионисани генерали припадници МПРИ: Џон Галвин, бивши командант америчких снага у Европи, Карл Вуано, бивши начелник Генералштаба копнене војске САД у време операције у Панаму и Заливу, Ричард Грифит, бивши помоћник команданта америчких снага у Европи за обавештајна питања, Џејмс Линдзи, бивши командант специјалних снага САД и експерт за сукобе ниског интензитета, Ед Сајстер, бивши начелник војнообавештајне службе (ДИА), Сент Крозби, бивши начелник Више војне академије у Форт Левенворту, као и низ других нижих официра и подофицира.

Ослонац на гардијске бригаде

Тежиште њихових активности било је на обуци хрватских официра и команди у тактичким радњама, организацији јединица, планирању извођења борбених операција, коришћењу обавештајних, сателитских и електронских података, компјутерској симулацији и другом. У суштини, радило се о послу око „преображаја хрватске војске из комунистичке у армију западног типа“. Ед Сојстер, потпредседник МПРИ, изјавио је за „Обзервер“ 11. маја 1995. следеће: „Не можемо им рећи како да пуцају, али им можемо рећи како да најбоље организују своје људе да пуцају“.

Наравно, целокупна хрватска војска није могла, за кратко време, у потпуности бити реструктурирана по западном моделу, па је тежиште стављено на обучавање вишег старешинског кадра, команди и штабова и оспособљавање 1. гардијског корпуса са осам елитних бригада, организованих по НАТО стандардима и попуњених добро плаћеним професионалцима. Управо ће ове гардијске бригаде представљати главну офанзивну снагу и ударне песнице у операцијама „Бљесак“ и „Олуја“, односно сламању Републике Српске Крајине.

О ангажовању стручњака МПРИ нашироко су писали Тимс и канадски месечник Saturday Night од аутора Патрика Грахама. Према писању „Нју Њорк Тимес“, Хрватска је 1995. године потрошила милијарду долара на увоз оружја. Све је то резултирало прољетном и љетном офанзивом хрватске војске којима су Срби протерани из Крајине. Један амерички официр који је радио при мисији УН изјавио је Тимсу како су се Вуано и Саинт састали са министром Шушаком у данима непосредно пред почетак напада.

Међутим, колико год се Хрвати држали америчког предлога, пише Грахам, „чини

Организација војних јединица Хрватске

И ДОМОБРАНИ У СТРОЈУ

Након потписивања Венског плана (1992) Хрватска је формирала четири зборна подручја ХВ: Сплитско, Госпићко, Загребачко и Осијечко. Имала је једну авиобригаду на аеродрому Плесо са 19 авиона типа Миг-21 (2 ескадриле), хеликоптерску бригаду са хеликоптерима Ми-24 и Ми-8 (противоклопни и транспортни хеликоптери).

Границу према западној Славонији држао је МУП (уствари пресвучени војници 121, 125. и 105. бригаде). Укупно је имала 9 гардијских и једну МУП-бригаду за офанзивна дејства које су обавезно увежбаване на терену сличном предстојећем њихове борбене употребе.

Већ у јуну 1995. године ХВ је организована у три вида са око 87.000 људи од којих око 60.000 у ХВ, 12.000-15.000 у домобранским јединицама, 4.500 у РВ и 5.000 у РМ. Јединице су сврстане у 70 бригада и 16 домобранских пуковнија, распоређених у шест зборних подручја.

Од 1992. одине, без обзира на ембарго, Хрватска је знатно увећала контингент тешког наоружања: тенкова са 270 на 450, ОТ са 100 на 150, арт. оруђа преко 100 мм са 800 на 1.100, авиона са 3 на 36, ХЕ са 5 на 34, ракета 3-3 8 лансера, оруђа ПВО на 600 комада.

Снаге је груписала по следећем:

- на источно-славонском фронту еквивалента 19 бригада са укупно 19.000 људи;
- на орашком мостобрану 4 бригаде и 1 домобранска пуковнија са укупно 6.000 људи;
- на банијско-кордунашком фронту – 9 бригада са укупно 13.000 људи;
- на личком делу фронта снаге 7 бригада са укупно 10.000 људи;
- на далматинском делу фронта 12 бригада и пук са укупно 15.000 људи;
- на дубровачком сектору 4 бригаде, снаге МУП-а и морнарички одреди, укупно 5.000 људи.

Пре завршне операције „Олуја“ хрватске оружане снаге су већ организоване по видовима: КоВ, РВ и РМ. КоВ је најразвијенији и најбројнији вид развијен у 6 зборних подручја (ЗП), (Загреб, Карловац, Госпић, Сплит, Осијек, Бјеловар).

се да су заборавили лекције из демократије, судећи по ономе што се последице догодило у Крајини. Следећих дана догодиле су се на стотине колективних егзекуција, махом старијих Срба, преслабих да би се прикључили избеглицима. На неким подручјима 75 посто кућа је срушено, а око 170.000 Срба избјегло је у Босну и Србију. Када су извјештаји о томе изашли на видјело, 200 канадских Срба демонстрирало је пред Парламентом у Отави, тражећи да се Шушку ускрати канадско држављанство“.

КАКО ДО КЊИГЕ

Књигу др Станка Нишића, пуковника у пензији „Хрватска Олуја – документи“, чије делове преносимо на страницама „Војног ветерана“, можете набавити путем телефона: 064/37-222-15.

На 322 странице аутор је истражио корене сукоба Срба и Хрвата, припреме за операцију „Олуја“, ток и реакције после завршеног рата. Користећи се обиљем докумената, међу којима је велики број из страних извора, Нишић је истражио и злочине које је хрватска војска починила према становништву Српске Крајине. Аутор је дао и зачајан допринос разоткривању идеје геноцида над Србима у Хрватској.

Књига је писана веома јасним језиком и стилем. Представља драгоцен штиво за научнике који ће у будућности истраживати рат у Српској Крајини, али и свакоме кога занима шта се то догађало у Хрватској крајем минулог века.

Пише:
Проф. др
Светозар
Радишић

Немац Клаус Хартман, потпредседник Светске уније слободних мислилаца, у писму Хашком трибуналу је између осталог написао: „Захтевам хитно окончање расистичке антисрпске судске фарсе. Међународна организација жена „За узајамну безбедност“ својевремено је упутила писмо генералном секретару УН Кофи Анану у којем, уз остало пише: „Хашки трибунал представља пуки политички инструмент за прогањање Срба“. Др Емил Влајки: многи светски стручњаци за међународно право оспорили су легитимитет Хашког трибунала, тог *ad hoc* суда, тврдећи да Савет безбедности (СБ) нема никакве надлежности за тако нешто и да већ међународни суд те врсте постоји, да одлуку Савета безбедности није изгласала Генерална скупштина УН, као и да СБ, као политички орган, по природи ствари, не може основати непристрасну међународну судску институцију – то је све тачно али нема никакве практичне вредности – све док не постоји равнотежа снага у свету, они који имају монопол моћи, наметаће по својој вољи и право и своја правила игре (сила је право).

Када је призната Босна и Херцеговина, упркос негативним искуствима с признавањем Словеније и Хрватске, било је јасно да је у току бескомпромисно стварање новог светског и европског поретка. После Дејтона било је још јасније да, у истом процесу, следи период „реконструкције балканског и југословенског подручја“, о којој је почетком 1996. године говорио Карл Билт.

Инвеститорима и креаторима нових граница у ту сврху послужило је толерисање Хрватима и босанским муслиманима пробијања ембарга на увоз оружја и глуматање око тобожње борбе у америчком Конгресу око укидања ембарга, а исто тако и фарсе око наводног повлачења Унпрофора и дозирања учешћа НАТО у операцијама у Босни. При томе, јавна тајна била је чињеница да се на страни „муслимана“ бори велики број муџахедина подржаваних од Исламске заједнице. Међу међународне преседане сврстали су се и: манипулисање санкцијама и стално додавање услова за њихово скидање, забрана летова над Босном и Херцеговином у операцији „спречити лет“, „операција падобран“, кампање са српским логорима и силовањима, подметање неизводивих планова, обезбеђење проласка конвоја кроз српске коридоре под сталном претњом војном интервенцијом итд.

Не би ли се Срби приморали на нови, много тешњи, калуп предузете су бројне мере, вероватно договорене на самиту СБ 1. фебруара 1992. Тада су усвојена нова правила и омогућено је освајање српских територија и наношење судбоносних губитака српској војсци и цивилима. Уве-

Хашка правда – гиљотина за Србе

ПРВОРАЗРЕДНА СВЕТСКА ФАРСА

Процес у Хагу је само једна од операција за смиривање стања, баланс снага и потискивање у заборав прогона и најновијег геноцида над Србима, али и за брисање из мозга информација о супротстављању злу злом.

дене су економске и друге санкције против СРЈ; постављани међународни посматрачи на границу Босне и Србије; заповеднуте „заштићене зоне“ трупам Унпрофора; стављено тешко наоружање Срба под контролу Уједињених нација, легитимисани дупли стандарди... Простор до рата легитимне и легалне СФРЈ после разбијања и распада на још недовољно легитимне „банана републике“, запоселе су снаге Ифора (па Сфора), односно НАТО, који је, из аспекта примене силе, једини међународно сасвим легитиман.

Понашање Трибунала из Хага, након што је тужилаштво снабдело Ифор (Сфор) фотографијама и описом официра Војске Републике Српске, оптужених за ратне злочине, захтев да их ухапсе, изјава Ричарда Холбрука да је сигнал за хапшење српских официра дао Вашингтон, и оцена у штабу Алијансе да је хапшење српских официра успех НАТОа немају примере у прошлости. Подсетили су свет, још једном, на улогу америчке администрације и НАТОа у дељењу светске правде. Новом процедуром успостављена је једна нова међународна мера препозната као „још један начин за приморавање Срба на беспоговорну послушност“. Неке од претходних мера, нарочито ракетирање цивила и „коллатералне грешке“, приморале су људе да размишљају: како то да не постоје снажније реч за зло од истрошених речи сатанизам и фашизам. Уосталом, за наношење зла сада постоји много више силе, могућности и начина од периода фашизма.

Према америчком плану

Питања у вези са ратним злочинима покренута су први пут 6. октобра 1992. године, када је Савет безбедности УН усвајао Резолуцију 780, о формирању комисија за испитивање ратних злочина на тлу бивше Југославије, и о демилитаризацији Превлаке и проширењу мандата Унпрофора на Превлаку. На основу усвојеног документа у свету се чинило да ће на списковима злочинаца бити искључиво Срби. Резолуција је имала функцију новог притиска на Србе, уместо да буде покушај да се дође до истине на којој су Срби и тада највише инсистирали.

Може се само наслути шта је договорено на поменутом историјском самиту. После свих догађаја, неспорно је да је већ тада све било прилагођено америчким интересима. Основа је све касније догађаје био је амерички план, такозвани, план Клинтонове администрације за решавање сукоба на тлу бивше Југославије, објављен 10. фебруара 1993. године. Планом, који је готово у сваком ставу „прозивао Србе“, први пут је иницирано формирање међународног суда за ратне злочинце.

„Клинтонов план“ је, наравно, био обавезујући и за органе Уједињених нација, који су се понашали као потчињене институције преостале супер силе. Савет безбедности је (21. маја 1993) одложио одлуку о Суду за ратна злочина, чекајући да шефови дипломатија Велике Британије (Даглас Херд), Француске (Ален Жипе),

САД (Ворен Кристофер), Русије (Андреј Козирев) и Шпаније (Хавиер Солана), дан касније, у Вашингтону, усвоје програм о непосредним мерама за обустављање непријатељстава у Босни и Херцеговини.

Да све наведено није правовремено предвиђено, и утемељено на доктрини и регулативи, не би било могуће да само три дана касније, 25. маја 1993, Савет безбедности УН усвоји резолуцију о Суду за ратне злочине. Први пут после Нирнберга међународна заједница формирала је такав трибунал и то изузетно за југословенски случај. Одлучено је да се суди за прекршаје хуманитарног ратног права на територији коју је обухватала социјалистичка Југославија. Посебно је наглашена одговорност свих, како непосредних извршилаца, тако и високих функционера који су издавали наређења. Прописано је да су државе дужне да у свему сарађују са Судом и да се неће изрицати смртне казне.

Бројни аналитичари претпостављали су да је формиран суд с намером да суди непослушним Србима. Шеснаестог септембра 1993. у Генералној скупштини Уједињених нација изабрано је осам судија првог сазива суда „за ратне злочине у бившој СФРЈ“. Показало се узалудним што је на заседању алтернативног трибунала у Амстердаму (15. новембра 1993), оспорена легалност хашког суда и затражено објашњење зашто су УН основале трибунал за Југославију, а не и за Ирак, Сомалију, Алжир, Вијетнам... Тим пре што злочин геноцида не застарева.

Трибунал као инструмент политике

Већ на првом заседању Међународног суда за ратне злочине, 17. новембра 1993. године у Хагу, испоставило се да се неким великим силама жури и да им је стало да окриве поједине личности. Било је очигледно да балкански ратни сукоб улази у фазу која треба да одврати пажњу народних маса од кључне операције, којом ће се прекројити нова граница између Истока и Запада. Суд више није био ни фикција ни претња, био је све стварнији, нарочито после изградње првог затвора Уједињених нација у Хагу, крајем јануара 1994. године. Међутим, рад Трибунала почео је 9. јула 1994. избором Ричарда Голдстона из Јужне Африке за јавног тужиоца Суда. Његов рад се осетио после вишемесечног прикупљања података. Сумње Срба су још једном потврђене – први су на реду били Срби.

Међународни суд у Хагу оптужио 13. фебруара 1995. године 21 Србина за злочине у логору у Омарској. Реаговао је Председник Републике Српске Радован Караџић, обећањем да ће Срби из Босне сами судити злочинцима из својих редова, према међународном праву, како то приличи свакој уређеној држави.

У то време Андреј Козирев причао је о укидању санкција Србији и Црној Гори и кривици САД за подгревање рата на Балкану. Судије међународног суда у Хагу предсказивале су фијаско нове правне институције. ЦИА је на острву Брач успоставила базу за беспилотне летилице. Потврђено је да и САД наоружавају муслимане. Хрватска се спрема за агресију на

Западну Славонију. У јеку припрема Загреба за припајање српских територија Хрватској, у Хагу је покренут истражни поступак против Радована Караџића и Ратка Младића, на основу изјаве јавног тужиоца Ричарда Голдстона.

О објективности Трибунала може се закључити по његовој реакцији после уследиле агресије Хрватске на западну Славонију. Чудна незаинтересованост тужилаштва уследила је након што је чак и „Њујорк тајмс“ прихватио да је Хрватска офанзива у западној Славонији „последња наоружавања Хрватске, које је било резултат кршења међународног емабрга“. Званичан хашки став био је да „не постоји ништа, што се догодило у бившој Босни и Херцеговини, а да за то нису осумњичени Радован Караџић и Ратко Младић“. Но, ни то не би било чудно, да Алија Изетбеговић са својим снагама у то време није нападао српска подручја око Влашића и Брчко, а Фрањо Туђман је истовремено „етнички очистио“ славонску „Златну долину“. Зато је природно, што је Милан Булајић почетком јуна 1994. изјавио да је Хашки суд инструмент новог кажњавања СР Југославије. Сматрао је да поступак није коректан, понајвише стога што су САД, носиоци суђења, обезбедиле да ниједан амерички држављанин не може да одговара за ратне злочине без претходног одобрења Конгреса.

Требало је да прође више од десет месеци да тужилац хашког трибунала, тек средином фебруара 1995, спомене да ће бити подигнуте оптужнице и против босанских муслимана и Хрвата. Хелмут Кол и Бил Клинтон одлучили су да Србија не сме бити изузета од активности Међународног суда за ратне злочине док не прихвати план Контакт – групе за Босну. Тако су Међународни суд, створен по њиховој идеји и форми, искористили као средство уцењене. На основу њиховог договора могло се закључити, да постоје услови у којима се за ратне злочине не мора одговарати.

Непосредно пред највећи прогон Срба, 25. јула 1995, и до тада највеће ратне операције НАТОа, (из које се злочини, због хуманих разлога злочинаца неће бројати), за ратне злочине оптужени су, Радован Караџић, Милан Мартић и Ратко Младић. Затим су подигнуте оптужбе против официра ВРС Милета Мркишића и Веселина Шљиванчанина (9. новембра 1995) и хрватског генерала Тихомила Блашкића, којег је председник Хрватске Фрањо Туђман пркосно унапредио непосредно после оптужбе (15. новембра 1995).

Занимљиво је да је Ричард Голдстон запретио оставком „ако се амнестирају Ратко Младић и Радован Караџић“, а није реаговао што је Туђман унапредио ратног злочинца Тихомила Блашкића. Русија је 20. децембра 1995. позвала је Суд у Хагу да замрзне поступак против Караџића и Младића, што је, дан касније, Ричард Голдстон протумачио као „врло неуобичајен гест Русије“.

И злочин(ци) у служби политике

Рад хашког суда искоришћен је и за даље одржавање информационог хаоса. Врховни тужилац Међународног трибунала испрва је тврдио да Ифор неће

гонити ратне злочинце, а из Брисела је поручено да НАТО неће обезбеђивати истражне органе хашког суда. Међутим, Николас Сомс, министар британских оружаних снага и Малколм Рифкинд, британски министар иностраних послова, другачије су схватили задатке Ифора, тврдећи да је британским војницима наређено да ухапсе све оне које су је Суд осумњичио или оптужио за ратне злочине, у случају да наиђу на њих. На несрећу, Срби ни међу окривљенима нису равноправни, јер, за разлику од генерала Ђукића, хрватски генерал Тихомил Блашкић бранио у Хагу са слободе, из хотела, а његов пансион је платила хрватска влада.

Миротворни трибунал имао би коме да суди да његови налогодавци уистину желе да дође до праведног решења и трајног мира. Треба подсетити барем на део података објављених у штампи у вези са злоделима. Јединице хрватске војске починиле су прве злочине у Босанском Броду и у Сијевцу, 8. маја 1992. године, након што су прешле на територију Босне и Херцеговине. Рат се још није распламсао, а 14. августа обављена је „чувена“ велика размена заробљеника у којој је најзначајнији део била је замена пет пилота бивше ЈНА за више ратних злочинаца хрватске стране. Хаг треба да располаже и њиховим досијеима.

У Хагу су се могли осврнути и на писање немачке штампе, из јула 1993. године, када су први пут упућене Хрватској и Хрватима. Објављене су оцене о одговорности за „злочиначке етничке прогоне“ и „крваву експанзионистичку политику“. Ако су наведени ставови из новина изгледали уопштено, онда то свакако није званична реакција САД којом су 28. октобра 1993. године оптужиле Хрвате за масакр у Ступном Долу. Бригадни генерал Ангас Ремзи, из британског састава мировних снага идентификовао са својом јединицом почиоце злочина. Тврдио је да је масовни злочин учинила Бобовачка бригада којом је командовао Крешимир Босић, додајући да „Босићеви војници нису војници, већ олош, чим су могли да ураде то што су урадили“. Обелодањено је и да је Лорд Дејвид Овен 12. марта 1994. имао у рукама налаз Унпрофора о злочину на сарајевској пијаци Маркале и да је о њему упозорио шефове дипломатија Европске Уније.

Према њеним подацима, објављеним 22. марта 1995. године, на територији претходне Југославије извршено је 55.000 ратних злочина, а наглашено је: „тих 55.000 злочина највећим делом се односи на зверства почињена над српским цивилима у Хрватској“. Због чињенице да су Срби у току рата у неколико кампања оптуживани за силовање требало би узети у обзир и податак из извештаја Комитета за ратне злочине УН у којем је 1. јуна 1994. забележено: „силувале су све три стране“.

Хашком трибуналу не служи на част толерисање ратних злочина почињених над Србима, о којима су извештавали званичници Уједињених нација. На пример, нико није реаговао када је Кристофер Ганс, портпарол УН, после агресије Хрватске од 1. маја 1995, известио да Унпрофор има поуздане доказе о дејству по српским избеглицама.

После прогона Срба из Крајине и понашања Хрвата у операцији „Олуја“, Карл Билт је у два наврата (4. и 6. августа 1995), тешко оптужио хрватског вођу речима: „Фрањо Туђман треба да одговара за ратне злочине“. Уместо Трибунала, хрватску администрацију и њихове оружане снаге оптужили су за ратне злочине Патријарх руски Алексеј, који је рекао да је истеривање 200.000 људи са њихове историјске територије тежак злочиначки акт. И понеки од портпарола Уједињених нација такође је то учинио. На пример, Рита Лепаж је изјавила: „Сведоци смо нових хрватских злочина“, а Рон Редмонд: „У Републици Српској Крајини догодило се етничко чишћење“.

Да је институција која уређује светску правду толерантна према Хрватима и њиховој власти показало се и 26. августа 1995. године када је Фрањо Туђман у Карловцу признао злочине почињене у Крајини, и „оправдао“ их осветом. Истовремено је позвао своје војнике да не пале српске куће, „јер су потребне за усељавање Хрвата“. „Онима који су остали, или ће се појединачно вратити, треба да буде јасно да никада неће моћи да владају у Хрватској“ – казао је Туђман. Затим је поново запретио Источној Славонији одређујући међународној заједници рок од три до четири месеца да нађе политичко решење. Из незаинтересованог света 27. августа 1995. стигла је вест да су у Трсту одржане демонстрације против Хрватске и посебно Фрање Туђмана, због хрватске агресије на Крајину и почињених злочина (више је светине реаговало на несрећу Патриса Лумумбе него на прогон 200.000 људи и 600 свежих крајишких хумки).

Како правда може да промакне међународном суду, ипак, најбоље показује ток кључне ратне операције, којом је стварана нова балканска мапа. Доказано је да су босански муслимани 28. августа 1995. инсценирали репризу злочина на сарајевској пијаци Маркале. Хелмут Кол је већ сутрадан, не чекајући резултате експертизе, изјавио: „Нисам био у дилеми да су злочин починили Срби“. Дан касније започела је већ историјска операција НАТОа. Авијација Алијансе, у садејству са снагама за брзе интервенције, напала је Србе око Сарајева, Тузле и Горажда. Наводно Срби нису успели да повуку оружје у (немогућем) року. За две недеље у операцији „Одлучан одговор“ гађани су српски цивилни и војни објекти. На мети су биле болнице, породичне куће, мостови, рафинерије, водоводи, електричне централе, релеји и фарме. На мети су били ПТТ и ТВ објекти, стамбене зграде, аеродром, касарне и положаји средстава ПВО. Трибуналу је све то промакло.

Инсценирани напади у улици Васе Мискина и на пијаци Маркале у Сарајеву изазвали у само медијско помрачење у западним средствима јавног информисања. Лажи су севале, а истине остале без одјека. Хаг је био потпуно незаинтересован. Упркос томе што је „Инди-педент“ објавио: „Изетбеговић масакрира сопствени народ“. После масакра у улици Васе Мискина, француска ТВ-5 „открила“ је да су и масакр на Маркалама такође учинили муслимани, али то никад није озваничено. Хаг није реаговао ни када је 18. септембра 1995. Унпрофор из Книна изручио хрватским властима 38 Срба

оптужених за ратне злочине, нити када је париски „Монд“ објавио да се у Крајини пљачка, и чине убиства и злочини, нити када је америчка штампа, на ударним странама, објавила да су посматрачи згранути хрватским злочинима у Крајини. Ништа се није догодило ни после апела Загребачке православне епархије код дипломатских представника у Хрватској да зауставе злочине у Крајини, а ни након извештаја Југословенског комитета за прикупљање података о злочинима над Србима, у којем је доказано да су загребачка и сарајевска власт планирале геноцид.

(Не)пристрасност суда

Нема рата без злочина, али се и они разликују, а управо суд треба да измери њихову разлику. Поред осталог, у Хагу треба да знају да су се и, очигледно заштићени муслимани, изјаснили против Трибунала одлуком да сами „истерују правду“. Јер, Алија Изетбеговић је крајем децембра 1995. елегантно решио питање (не)пристрасности Међународног суда, претњом Србима да не чекају у Илици, Вогошћи, Илијашу и Хаџићима они које босански муслимани сматрају ратним злочинцима и да ће их „прогонити до последњег“. Чини се да је та изјава довољно утицала да се испразни српско Сарајево. Вероватно је, као потврду Алијине идеје, Правосуђе Хрватско-муслиманске федерације оптужило 27 војника „љигана“ за монструозне злочине над Србима.

Свет никако да дочека да Папа осуди злочине, одбацујући их из свог окриља, и да се прозове и вође хрватске и муслиманске стране. Познато је да је француски адвокат Серж Кларсфелд покушао да приволи Радована Караџића и Ратка Младића да се предају и приведу пред Међународни трибунал у Хагу. То би било исто као кад би кинески или руски адвокат позивао на предају супарничку страну. Најмање што је требало да се догоди је, да су разни адвокати покуцали на врата Алије Изетбеговића и Фрање Туђмана, јер су рат изазвали они који су разбијали претходну Југославију.

Постоје бројни снимци о томе ко је чувао а ко разбијао Југославију. Али, некоме не одговара истина о догађајима на тлу претходне Југославије. Још у јулу 1996. било је очевидно да Хашки трибунал упорно жмури пред организованим злочинима и пљачкама под контролом хрватске власти. Тада су у Шибенику и Задру откривене масовне гробнице ликвидираних Срба. Ништа није значило што је „Шпигл“ објавио да је Хашки трибунал оруђе Американаца. Занимљиво је да Хашки трибунал не плаћају Уједињене нације, него САД и исламске земље. То је рекао и адвокат Тома Фила, наглашавајући да свако хапшење Срба поздравља прво председник САД, затим председник Велике Британије.

Да правни системи у свету постају део чудесне мондијалистичке фарсе само је потврђено оног момента када је главни тужилац Хашког трибунала Карла дел Понте у Савету безбедности УН изјавила да не постоји основ за покретање истраге против НАТО-а због евентуалних злочина током агресије на СР Југославију: „Иако је

НАТО починио извесне грешке, веома сам задовољна чињеницом да током ваздушне кампање НАТО није било намернога гађања цивила или недозвољених војних циљева“, изјавила је она тог приликом. Тадашњи генерални секретар НАТО-а Џорџ Робертсон је саопштио да „уопште није изненађујуће“ саопштење Хашког суда Савету безбедности УН да „нема основа“ за истрагу против евентуалних злочина НАТО-а приликом бомбардовања Југославије. Једино је Министарство иностраних послова Руске Федерације саопштило да је одлука Хашког трибунала да не покрене истрагу против НАТО-а због бомбардовања СРЈ показала да је тај суд политички пристрасан.

Иван Звонимир Чичак, председник хрватског Хелсиншког одбора, достаавао је Хашком суду документацију о 5.000 убијених Срба у операцији „Олуја“ и после ње (после „Олује“ у парку у Двору на Уни убијено је 300 српских инвалида и изнемоглих људи). Министарство за правосуђе Републике Српске предало је Хашком трибуналу (посредством официра за везу Франка Дотна) документацију о страдањима Срба. Ништа се на основу докумената није догодило. Иако је Грегори Кео, један од тужилаца хашког трибунала тврдио да су територијалне амбиције Фрање Туђмана изазвале брутална етничка чишћења, у којима је убијено на стотине муслимана, наредбом Хашког трибунала хрватским листовима „Слободна Далмација“ и „Глобус“ прекинути су фељтони о сведочењу Стипета Месића.

Рон Пол, ранији представник Тексаса у америчком Конгресу рекао је: „Хашки трибунал није добар ни за САД ни за свет (тамо су дозвољени анонимни сведоци и писана сведочења; оптужени не може да идентификује своје тужитеље; нема независне жалбене процедуре).

Хашки трибунал је послужио у политичке сврхе систему „великог брата“, за остваривање регионализације и даље уситњавање држава. На пример помоћ Србији и Црној Гори од Сједињених Држава, о којој је расправљао Сенат америчког Конгреса била је изнова условљавана под бројем један: сарадњом са Хашким трибуналом. Нико, сем сталне привилеговане поставке у судници Хашког трибунала, неће никада имати прилику да види како је заиста текао хашки сусрет и двобој старих знаца, некадашњег команданта НАТОа Веслија Кларка и бившег председника СРЈ Слободана Милошевића. У неравноправан дуелу Милошевић је био без своје генералске подршке, без медија, на оптуженичкој клупи. С друге стране Кларк, слободан човек, окружен својом свитом, ослобођен обавезе да одговара на непријатна питања.

Наивно изгледа, али Трибунал је могао, ради заштите имиџа праведне институције, да се окрене према највећим кривцима – изазивачима рата, онима који ратују против мира. А како се то није догодило – биће у праву сви они који тврде да је Трибунал „измишљен“ да Србе натера на послушност креаторима „новог света“. Треба веровати да ће се они који се боре злом против греха ускоро запитати: шта ако Бог ипак постоји.

Пише:
Радисав
Ристић

Информисање у месним одборима УВПС

ВАЖНА ПОЛУГА У РАДУ

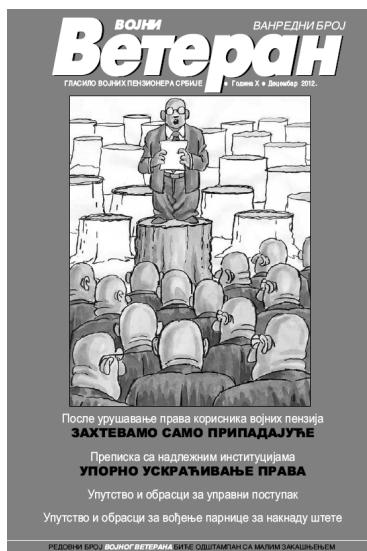
Важне чињенице које се односе на социјално-здравствени миље корисника војних пензија пласирају се путем сајта, преко гласила „Војни ветеран“ и живом речи руководства УВПС

Информисање корисника војних пензија о бројним питањима која се односе на њихове егзистенцијалне и статусне интересе, представља један од приоритета у активностима УВПС. Најозбиљније се, с тим у вези, поставља питање колико су војни пензионери задовољни садржајима које им нуде људи из Удружења. Упоредо с тим, надовезује се и питање одвијање процеса реализације информација од врха војнопензионерске организације до крајњих корисника.

Што се садржај информација тиче, које креира руководство УВПС, на основу сопствених процена и сугестија која пристижу из базе, оцене су у сваком погледу веома високе. Доступност тих информација великом делу војнопензионерске популације, међутим, тешко да може да добије прелазну оцену. Јер, ток информација „одозго“ до базе, организован је на начин који, из објективних разлога, не омогућава њихово допирање до знатног броја потенцијалних корисника. Кренимо, стога, са информацијама које долазе „одозго“.

Неоспорно је да се квалитету информација које се пласирају из УВПС према крајњим корисницима, не може ништа приговорити. Квалитет и правременост, то такође ваља истаћи, наилази на опште одобравање дела чланства до којег пристижу информације. Проблем је, нажалост, у чињеници да је знатно већи део корисника војних пензија, што из објективних, што из субјективних разлога, лишен званичних информација, ослањајући се претежно на „рекла-казала“ што спада у домен трачева, претпоставки и нагађања. За то се, наравно, најмање може оптуживати било који орган војнопензионерске организације, с обзиром да то намећу објективне околности које се односе на материјалне и кадровске (не)могућности нижих нивоа, посебно месних, војнопензионерске организације.

Упреношењу информација које пристижу из УВПС, градских и општинских организација, одлучујућу улогу имају месни одбори УВПС. Преко њих се врши претплата на „Војни ветеран“, они непосредно преносе на чланство информације и

спровode у живот све препоруке и одлуке које добијају из својих надређених организација. Све су то, у ствари, њихове обавезе и задужења, чија реализација претпоставља одређено материјално и кадровско покриће. А то покриће се никако не може назвати задовољавајућим. Јер, многим месним одборима за рад и непосредне контакте са чланством на располагању стоје само четири часа месечно. Најуверљивије је пример Месни одбор „Блок 23/24“ на Новом Београду, по бројности највећи у Србији, који у матичној месној заједници може да обавља послове и контактира са чланством само два пута месечно, у укупном трајању од четири часа. Наравно да је у таквим условима, и поред најбоље воље чланова месног одбора – волонтера, немогуће квалитетно и на задовољавајући начин обавити бројне задатке који пристижу од, такође највеће у земљи, општинске организације Новог Београда.

У напорима да информисање о раду и резултатима рада приближи чланству на савремен начин, УВПС је прошле године отворило веб сајт (www.uvps.rs), чиме је створена претпоставка да се, како чланство тако и шира јавност, и електронским путем информисе о статусном положају и, посебно, проблемима с

којима се суочавају корисници војних пензија. Иако сајт располаже великим бројем информација, тренутно му је једина слаба тачка што га користи релативно мали број људи. У односу на број војних пензионера, сајт у овом тренутку дневно користи неколико десетина, ређе неколико стотина људи, мада ће, верује се, временом то бити најефикаснији и најмасовнији облик комуницирања УВПС са конзументима информација. Посебна је вредност тог начина комуницирања што путем сопствених коментара, у њему могу да учествују сви корисници интернета.

Информације намењене војним пензионерима, члановима и нечлановима, УВПС данас пласира на више начина. Поред наведеног сајта, ту је и месечник „Војни ветеран“, затим ванредни бројеви и специјални прилози тог гласила, у којима се објављују извештаји и коментари са састанака Главног одбора и других органа УВПС, прилози из градских и општинских организација...

Војни ветеран“, познато је, и поред највиших оцена које добија од малобројних читалаца, управо због те малобројности још увек је доста далеко од значајнијег утицаја у погледу жељеног обима информисаности чланства. За разлику од „Ветерана“, пун погодак представљао је Специјални прилог тог листа издаог у новембру 2010. године. У том прилогу, штампаном у више десетина хиљада примерака, доступних готово сваком члану УВПС, хронолошки је обрађена „Актуелна проблематика остваривања права војних пензионера“. Специјални прилог је, иначе, добио веома високе оцене међу војнопензионерском популацијом.

У данашњем тренутку, међутим, највећу пажњу привлаче информације које се односе на доношење решења у вези са ускраћивањем повећања војних пензија од 11,06 посто. Пуних пет година, наиме, требало је да прође како би коначно и та неправда, веровало се наивно, била скинута са дневног реда. Испоставило се, нажалост, да и од те коначности, и поред познате Одлуке Уставног суда Србије, можда неће бити ништа. Наиме, поједине институције, попут Управног суда и Републичког фонда ПИО, отворено игноришу одлуку Уставног суда Србије.

На проблематику у вези са ускраћеним повећањем од 11,06 одсто, више светла бацио је, како се и очекивало, ванредни број „Војног ветерана“, у коме ће се детаљно анализирати све што се предузима и што је предузимало УВПС, као и сви покушаји путем којих су обезвређивани напори војнопензионерске организације. Ванредни број је штампан у око 30.000 примерака, што је својеврсна гаранција да ће доћи у руке свих војних пензионера, који са нестрпљењем очекују да сазнају како заиста стоје ствари са овим значајним егзистенцијалним проблемом с којим се суочавају пуних пет година.

Академик Василије Крестић о актуелној ситуацији у свету и Србији

НЕМА ВИШЕ УНИПОЛАРНЕ СИЛЕ

У невремену које живимо озбиљно угрожени српски народ и држава, њена територија, историја и култура, њен опстанак. Србија и Срби су највећи губитници протеклих деценија, и ако се у најскорије време не освестимо, перспектива ће нам бити веома неизвесна.

Академик Василије Крестић је човек и научник од посебног моралног и стручног интегритета и ауторитета. Највећу пажњу у научном раду посветио је историји Србије, анализама комплексних српско-хрватских односа, историји Срба у Угарској и југословенској идеји у свим њеним најважнијим аспектима. Његова најновија књига „Хрватске претензије на Војводину и Босну и Херцеговину од 1848. године до данас“ само је један од повода да са господином Крестићем разговарамо о политичком и економском стању Србије и могућностима њеног изласка из вишедеценијског и очигледног „ћорсока“.

Када бисмо овог момента подвукли црту са намером да пресаберемо шта је Србија у последњих двадесет година добила, односно изгубила, и какве су јој перспективе, како бисте Ви оценили последице догађања у земљи на крају 20. и почетком 21. века?

– Рекао бих да су у невремену које живимо озбиљно угрожени српски народ и држава, њена територија, историја и култура, њен опстанак. Ми смо очигледно у великим невољама, у вишеструкој структуралној кризи – националној, политичкој, економској, духовној и свакој другој. А у ту кризу смо запали не само кривицом великих сила које су режирале све што нам се догађало кроз историју, и што нам се до данас догађа, него и зато што разбијени и расрбљени не водимо рачуна о виталним националним и државним интересима, што смо несложни, веома неморални и нестручни, корумпирани и криминализовани, и што нас не воде најбољи људи. Другим речима, Србија и Срби су највећи губитници протеклих деценија, и ако се у најскорије време не освестимо, перспектива ће нам бити веома неизвесна.

Нисмо стекли истинску слободу

* Имамо ли ми, уопште, српску елиту, те најбоље људе, како кажете, и зашто се они не оглашавају у овим тешким временима? Зар елита није сабрана у Српској академији наука и уметности, која је годинама уназад „нема“ и пред највећим проблемима, а све под изговором да научници неће да се мешају у политику?

– Свакако да Срби имају своју елиту, али она је негде скрајнута и поверење народа

Врстан познавалац историје на нашим просторима: академик Василије Крестић

силом прилика имају они који то не заслужују. Међутим, треба имати на уму да смо ми још оптерећени временом партијско-комунистичког система, Голог отока и чистки, да још нисмо стекли истинску слободу. Поред тога, такозване демократе које управљају земљом готово су исте, или можда још и горе, од оних из једнопартијског система и времена једноумља. Данашња партаична држава гуши сваку слободу, и зато независни интелектуалци, који су дужни да кажу своје мишљење, зазиру од могућег губљења свог службеничког посла.

Руководство САНУ је, свакако негативан лидер у ћутању још од времена Меморандума, због кога је Академија трпела неоправдано жестоке критике из земље и иностранства. Сумњам да је у питању само недостатак храбрости! Напротив, мислим да се ради о недостатку родољубивог осећања и неопходне интелектуалне ширине да се разумеју глобални и национални политички процеси. Јер, САНУ се није огласила чак ни када су Шиптари прогласили једнострано отцепљење, а ћути и сада поводом очигледног покушаја сецесије Војводине.

Као аутохтони Војвођанин, Ви сте један од потписника петиције за укидање њене аутономије! Имате ли идеју шта стоји иза генерисања кризе у северној српској покрајини и како она може да се реши без штетних последица по територијални суверенитет Србије?

– Да, ја сам припадник оног дела српског бића из Војводине који је ту насељен још у време средњовековних српских деспота, у време Ђурђа Бранковића. Дакле, ја сам војвођански урођеник, јер моји преци су ту дошли још много пре Велике сеобе, и добро знам шта значи живети на том подручју. Да се разумемо, нисам ја за тотално укидање аутономије Војводине, јер она треба да има неке посебности како би се дебалансирала држава, али нисам ни за регионализацију какву нуде неки актуелни политичари, а здушно прижељкују аутономију на челу са Ненадом Чанком и Жиком Берисављевићем, који мисле да је то пут за слабење јединства Србије, за стварање феудалних региона који воде у распад државе.

Српски политичари из Војводине 19. века – Светозар Милетић, Михајло Полит-Десанчић и Јаша Томић – тражили су аутономију Војводине пре свега зато што су били угрожени национално, верски, језички, и јер су желели да сачувају своју индивидуалност. Друго, они су тражили и територијалну аутономију да би разбили јединство Хабзбуршке монархије. То је био смисао. Ово је сад обрнуто: они траже аутономију да би разбили јединство Србије, а за рачун страних интереса. Наиме, јасно је да Мађари желе ревизију Тријанонског уговора, да се обнавља идеја о такзваној сентитшванској Угарској и Великој Мађарској која је 1918. године претрпела пораз. Ту јужну земљу, у коју спадају Бачка и Банат, Мађари желе да поврате и integriшу у своју матичну земљу. Са друге стране, очигледне су и проширене аспирације хрватског интереса са Срема на целу већински српску Војводину. У најновијој књизи управо сам писао о тим претензијама Хрвата не само на Војводину, већ и на Босну и Херцеговину, која датира још из 1848. године и не престаје до данас.

Обележавање 100-годишњице ослобођења Старе Србије

БАЛКАНСКИ РАТОВИ ПРЕКРЕТНИЦА У НАШОЈ ИСТОРИЈИ

Србин Нићифор Аничич из Јужноафричке Републике, један диван и несебичан човек, учинио је све што је у границама његових интелектуалних и финансијских моћи да би организовао обележавање 100-годишњице ослобођења Старе Србије у Пријепољу. Урадио је то на нивоу којим би могао да се похвали и главни град. А то је требало да уради држава Србија, и пренесе сви медији са националном фреквенцијом, јер су балкански ратови важна прекретница у нашој историји. Од њих почиње нова историја нашег народа и државе, и то не сме да се заборави, као ни жртве које су пале за слободу. Многи би да нас увере како су то били освајачки ратови и зато се о њима у медијима ћути и чини услуга онима који би да „рециклирају“ српску историју. Зато, Бог да поживи све наше Нићифоре Аничиче.

Значи ли то да се оружани рат против Србије, који је последица насилног разбијања Југославије, испланираног, подржаног и вођеног под контролом најјачих земаља Запада, наставља другим средствима, а све како би се даље сузиле српске државне границе, наизглед неагресивним путем?

У праву сте: Запад је на челу са САД и Немачком из неких себичних интереса разбио једну мултиетничку и мултикултуралну државу, у којој је, макар и формално, владало бар неко привидно јединство. Очигледно су се руководили неким геополитичким и економским разлозима, међу којима је главни био територијално запоседање Косова, које нису могли да остваре НАТО агресијом из ваздуха 1999. године. Но, ми смо и за то много криви, јер нисмо умели, или нисмо хтели, да препознамо намере Хрвата подржане од Запада које још у време Јосипа Броза Тита, када заједница звана Југославија такође није функционисала на начин како је разум поштомислићих људи желео. А већ тада се из рукописа највеће Брозове узданице, Мирослава Крлеже, намењених Енциклопедији Југославије чији је он био главни уредник, и његових коментара, могла видети огромна србомржња као израз неспремности да се живи у јединственој држави. Ми Срби, међутим, ни даље немамо одговор на ту и такву политику, јер нисмо извукли никакве поуке из онога што нам се дешавало раније и сада се понавља. Не знамо да штитимо и истичемо наше државне, националне и економске интересе, и да притом будемо достојанствени.

Погледајте само колико хрватских и словеначких фирми, пре свега трговинских, послује у Србији, а колико је наших предузећа добило право да послује у Хрватској. Поставља се питање зашто ми то чинимо, у чије име, за чију љубав, у чију корист, зашто се не држимо принципа реципроцитета – колико даш толико добијеш. Па нису ваљда само те две земље спремне да са нама сарађују и послују! Ако су спремне да раде на тако неравноправној основи, зашто ми пристајемо на то? Ко је за то крив, осим нас самих који то дозвољавамо? Са једнаком лакоћом ми пристајемо и на све даље и даље прекрајање државних граница.

Нисмо извукли поуке

Слажете ли се са мишљењем неких истакнутих српских интелектуалаца, јавно изречених, о преминању хрватских интереса у српској политици, економији, култури?

-Та преминација је неспорна, јер су се Хрвати нама безочно наметнули у сваком погледу, па чак и у питању најстрашнијег геноцида који су починили над српским народом током Другог светског рата у Јасеновцу, или етничког чишћења у последњем рату, какво није забележено у новјој историји света. А онда су се послужили чистом заменом теза, и уз помоћ највећих светских и, нажалост, окупираних и контролираних медија у Србији, нас су прогласили геноцидним џелатима. И, што је најгоре од свега, ми тражимо да повуку тужбу пред Међународним судом, уместо да инсистирамо на томе да се дефинитивно расчисти ко је над ким извршио геноцид.

Зарад будућности је важно да се једном засагда зна ко је злочинац а ко жртва. Наш однос према Хрватима је заиста веома

Србија и Западни војни савез

НАТО НИЈЕ ЗАКОН

Утицај западног војног савеза на чистке у Војсци Србије.

– Структура ВС један је од примера слепог копирања решења западне алијансе

Зистем одбране у Србији последњих дванаест година у много чему је промењен. Није мали број стручњака који сматрају да је систематским реорганизацијама оружане силе значајно урушена одбрамбена моћ земље. Заправо, учињени су реформски захвати, у чијем средишту је било прилагођавање стандардима НАТО-а и „захтевима савременог времена“.

Минуле деценије, мимо званичне политике о неутралности земље, одвијао се процес приближавања алијанси, копирањем решења устаљених у том политичко-војном савезу. Некритички усвојене норме, с времена на време, штедро је демантовала пракса. Поборници „брзих и темељних промена“ лансирали су тезу да су у савременом свету једино стандарди НАТО-а издржали пробу времена. Тако је пронатовска организацијско-формацијска структура Војске Србије (ВС) била алфа и омега у свакодневном деловању тог најважнијег и најснажнијег подсистема одбране земље.

Када је струка указивала да нека решења, у нашим условима, нису применљива, или да неће донети бољитак, владајући естаблишмент, надређен систему одбране, самоуверено и бахато, захтевао је беспогорну реализацију утврђених одлука.

Када би се који од „нереформских настројених официра“ опирао замишљеним министара, што су на челу одбрамбеног ешелона стали после једног или два завршена курса НАТО-а, експресно су отправљани у пензију, чак и онда када за окончање радног века нису били испуњени законски услови. Под легендом неопходних реформских захвата, после 2000. године, у ВС је, по свему судећи, обављена највећа чистка кадрова у досадашњој историји.

Судови су, у међувремену, након маратонских процеса, пресудили у корист неоправдано смењених официра и наложили да се, примера ради, више генерала врати у службу. Међутим, државно-војни врх из претходне гарнитуре власти игнорантски и тријумфално се оглушивао о судске пресуде.

Организацијско-формацијска структура ВС један је од примера слепог копирања решења западног војног савеза. Један пуковник македонске војске испричао ми је да је, након осамостаљивања БЈР Македоније, у Скопље стигао један од највећих експерата НАТО-а за израду организацијско-формацијске структуре јединица. Његов задатак је био да за

војску нашег јужног суседа сачини нове личне и материјалне формације. Пре него што је кренуо на обиман посао, замолио је домаћине да му донесу књиге формација, како би стекао увид у тадашњу организацијско-формацијску структуру те војске. Македонски официри су га одвраћали од намере, наводећи да су важећа решења копије свега онога што је примењивала ЈНА и да у тим књигама, заправо, и нема бог зна шта да се види. Гост је био упоран у науку, а када су му донели књиге формације пажљиво је разгледао странице оригиналних књига које су носиле ознаку „Државна тајна – строго поверљиво“. Дуго је загледао, радознано листао странице, разрогачених очију упијао та југословенска решења... А онда је устао и рекао „Господо, па ово је боље од онога што НАТО има“.

То што је у нашој војсци примењен својеврсни калуп НАТО-а, претходна власт правдала је и наводном насушном потребом да створимо интероперабилне снаге са савременим војскама света (НАТО). Да ли то значи да ћемо, раме уз раме са осталим војскама света, под окриљем НАТО-а, учествовати у освајачким походима, као подршка побуњеничким снагама које финансира и опрема Северноатлантски савез? Да ли нам је у блоку формираном зарад сопствене одбране, а после агресије на СРЈ прераслом у агресиивно-освајачку војну машинерију, намењена улога пешадије? Откуда уопште идеја да одбрамбени систем прекројимо по угледу на НАТО? Зашто би се унапред одбацивала решења која су устаљена у многим другим војскама света, попут руске, кинеске, израелске, бразилске... Где су наша искуства, где су овдашње специфичности, а где рационалан однос према свему што у свету постоји?

Да је НАТО најбоље постројена војна формација на свету, да располаже најнапреднијим начинима оружане и свих других видова борбе, ратови у Вијетнаму, Ираку и Авганистану не би толико дуго трајали.

НАТО није закон! У том савезу много је шупљина, недоречености, непрактичних решења, па и промашаја.

Нови менаџмент у Министарству одбране РС има не баш лак задатак да утврди шта је у ВС и другим сегментима одбране у складу с нашим потребама и стремљењима, а шта није.

Да ли је куцнуо час да се клатно које је исувише отишло у једну страну врати у вертикалу? Хоће ли напокон политичари да консултују струку?

Звонимир Пешић
Објављено: 11.12.2012. у листу
Политика

Чудо из Метохије! Сузе на икони Пресвете Богородице подсетице су многе који су то заборавили, да у срцу Метохије и даље постоје српски манастири, међу њима и манастир Будисавци, где се ово чудо и десило. Јеромонах Алексеј прича за *Телеграф* како се догодило чудо да најстарија икона у манастиру, на празник Светог Јована Златоустог заплаче, али и какав је живот у потпуно албанском окружењу, без ичије заштите, често без струје, основних животних намирница и онога што им најтеже пада – без људи.

Када су проплакале очи Богородице на икони, помислио сам да је реч о случајно просутом уљу, те сам га обрисао са иконе, каже отац Алексеј и додаје:

- Међутим, сваки пут када сам обрисао, сузе су се поново појављивале. Вратио сам се у собу и негде око 8 сати, пошто ми нешто није дало мираи, вратио сам се у цркву и видео сам да Мајка Божија плаче. Пријавио сам сестрама, а људи који су били у манастиру на ноћењу су сликали. Нисмо никоме објављивали, тек када је владика дошао рекли смо му да је икона мироточива. Потом је дошло још доста монаштва и сви су се сложили да није добро када икона точи сузе. Као и када човек плаче, то је увек јер има неку муку, нико не плаче кад је добро – прича јеромонах.

Питали су, каже, и духовнике и речено им је да се само моле Богу јер „није добро“.

- Отац Јоил нам је казао да ће бити великих страдања и искушења, али за цео свет. Не односи се то само на наш народ на Косову и Метохији. И међу монашвом је био оних који нису поверовали, нису дошли да виде. Али, знате, за нас то није чудо јер монаси често присуствују чудесима. То је чудо за народ који не верује – објашњава он и додаје да су многи који су се долазили пред иконом Богородице доживели чудо. Икону је на платну 1860. године насликао отац Рафаило, јеромонах манастира.

Сам служи литургију

Међу људима који су дошли да виде икону, било је каже, и Албанаца.

- Један је чак, пре неколико дана, изразио жељу да се крсти у манастиру, али нажалост, морао сам да га одбијем и упутим на неког другог јер немам услова за то.

Српски народ је доле, подсећа он, увек пролазио голготу, а Мајка Божија моли свог сина да престану страдања.

Потресно – Монах са Космета: Брисао сам сузе са иконе, али су оне само навирале

ГОЛГОТА СРБА У ЈУЖНОЈ ПОКРАЈИНИ

Јеромонах Алексеј прича о чуду које се десило у метохијском манастиру Будисавци, који једва опстаје у чисто албанском окружењу, без ичије помоћи и заштите, често без струје и хране, изложен сталним притисцима

Сведок чуда јеромонах Алексеј који је брисао сузе са иконе

- Она воли сваког, па и највећег грешника, и моли се свом сину да престану бол и туга. Преко 1.000 цркава и манастира је срушено. Али, страдања нису само на Космету, већ и у Београду. Сваки дан се дешавају убиства, самоубиства, дрога...

Некад сам служио литургију јер нигде никог нема...

Манастир је иначе окружен искључиво шиптарским селима, Срба готово да нема. Преживели су доста тога, па и нападе на манастир.

- Уништен нам је конак, али боримо се да опстанемо на нашој земљи. Слабо има народа који долази. Недељно можда двоје-троје или нико. Некад сам служим литургију. Буду само сестре и појак. Никакву помоћ немамо, шта нам Бог и Мајка Божија пошљу, имамо. Некад добри људи пошљају храну и уље – прича отац Алексеј.

У околини, у три села у близини манастира има, каже,

повратника, али са све њима Срба је укупно десетак. Нема услова.

- После свега овога, није добро. Биће још теже за Србе, али и за манастире јер манастири и народ не могу живети једни без других. Добили су људи и тракторе и стоку, али све им је углавном покрадено. Владика Јован је скоро обезбедио краву једном повратнику јер има децу, да би имали млека. И чим се то прочуло крава је украдена. Прошле недеље нама је на манастиру разбијена капија и однето је сено – каже он.

Живот у потпуној изолацији

Пријавили су Еулексу, али као и сваки пут, како каже, међународне снаге се труде да сакрију истину.

- Од како је престао рат и дошли Кфор и Еулекс, ни један случај није решен. Није тим

лоповима потребна та крава. То је само притисак и порука да би се људи одселили. Тешко је живети кад знаш да те Србија не прима или те заборавља, а на Косову те не желе. Ми морамо бити нечији грађани. Имали смо притиске да извадимо косовска документа, полиција нам је рекла да не можемо без њих да се крећемо по Косову. Тешко ми је било тада јер је испало да сам грађанин Косова, а не Србије. А Косово је Србија и никад не може бити другачије. Ја сам се ту родио и докле год се служи света литургија и има макар и једног Србина, биће српско – поручује јеромонах.

У манастиру немају компјутер, телевизор, а ретко кад имају мрежу за телефон. Живе у потпуној изолацији.

- За ослобађајућу пресуду Харадинају су нам јавили телефоном, немамо никакав извор информација. Нико нам не долази, изоловани смо од свега. Тешко смо примили вест о ослобађању. Имао сам тужан осећај поражености. Народ се једва бори да опстане доле јер ми немамо где да одемо. А ту је и непрестани страх од одмазде. Полиција је ту, на 500 метара од нас, али као да није. Манастир нема коме да се обрати сем Богу – каже јеромонах манастира Будисавци.

Често немају ни храну. До њих не стиже помоћ из других манастира.

- Немамо башту. Кад се мора, беремо коприве па кувамо. Од државе немамо ништа, она ни не зна да Будисавци постоје. Некад по неколико месеци, па и читаву годину не видим никога у манастиру. А и ми смо људи, волели бисмо да некога угостимо, с неким да поразговарамо. Већину времена проводим сам, са Богом и молитвом – прича он сетно, али са осмехом на лицу и очима пуним неке смирујуће наде.

Има, каже, деце међу Србима доле, али је њихово детињство тужно јер га проводе изоловани, ретко излазе из куће.

- Најближи наш град је Митровица, која је 2,5 сати возње и то ако имаш превоз. Ми у манастиру немамо ни кола нити било какво средство. Кад год је потребно да негде идемо, замолимо једног од наших људи који нас превезе колима где треба. Али не дај Боже, кад нешто хитно затреба, ноћу, не можемо ништа. Монахиње су старе, а чак и ја, млад, био сам болестан и нисмо могли ни до лекара. Њаближе село је Осојане које

је три километра од манастира. Кад падне снег, путеви се не чисте и будемо затрпани. Често нема ни струје, и по неколико дана. Седиш у хладном, молиш се. Добио смо 20 метара дрва, па колико потраје – каже отац Алексеј.

Киднаповали свештеника

Оца Стефана киднаповала ОВК и ни дан данас се ништа не зна.

- Отац Стефан је 1999. године киднапован из манастира заједно са једним учитељем, и дан данас се не зна где је његово тело. Када се заратило и српски народ почео да бежи, отац Стефан је хтео да спаси народ и да их сакрије у манастир, али нажалост, Албанци су га киднаповали. Оца Харитона, у Призрену, су пронашли, али без главе. На пуду до епископије, кренуо је код владике Артемија, из кола су га извукли и био је мучен од стране ОВК. Он је сахрањен у Црној Реци – прича Алексеј.

Ипак, труди се да без обзира на све шта су људи доле преживели, у њима пронађе снаге за праштање.

- Хришћански је праштати и не пожелети зло никоме. Чак и највећем непријатељу. Господ је рекао "Молите се за своје непријатеље". Тешко је народу да прашта, па чак и монаштву. У нама мора да буде много љубави, јер морамо да је пренесемо и на вернике – прича он.

Од страних контингента Кфора, међу којима су Италијани, Французи, Немци, у манастир сврате само Словенци, понекад.

Будисавци су задужбина сестре светог Стефана Дечанског, који га је направио још пре него што су изграђени Дечани.

- Мајка је мене и сестру довела у манастир када сам имао пет година и ту смо остали. Сестра и мајка су монахиње у Грачаници, а ја сам у Будисавцима од 2008. године. Живео сам и са патријархом Павлом, он ми је дао благослов да будем у манастиру у коме ћу, надам се, остати до краја свог живота – констатује јеромонах Алексеј.

Извор: Телеграф

У сусрет 1700 година Миланског едикта – Међународни научни скуп у Нишу

ЦАР КОНСТАНТИН У ИСТОРИЈСКОМ ПАМЋЕЊУ

У сарадњи са Епархијом нишком, а добротом и гостољубљем Епископа нишког Г. Јована, Академија за уметности и конзервацију Српске Православне Цркве одржала је Међународни научни скуп на тему „Свети Цар Константин у историјском и креативном памћењу“ почетком новембра ове године у нишком Светосавском дому.

Лик Светог Равноапостолног цара Константина у родном му граду научним Симпозионом је представљен Нишлијама у једном новом светлу. Радни део сабрања отворен је беседом Епископа др Јована, председника Савета и професора Академије, и поздравним словом декана Академије протојереја-ставрофора проф. др Радомира Поповића. Научним радовима на одређене теме о цару Константину представили су се истакнути истраживачи из Србије, Русије и Италије.

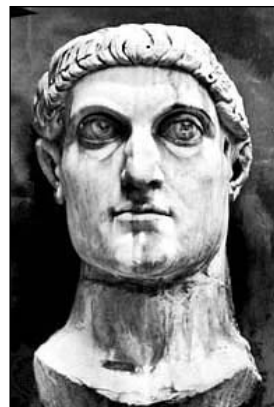
У свом поздравном слову Владика Јован је изразио топлу добродошлицу свим учесницима скупа, али и професорима и студентима који су дошли у Ниш, а потом је анализирао догађај јављања Крста Константину Великом у контексту Часног Крста. Овом приликом Владика је представио пројекте Епархије нишке везане за прославу јубилеја Миланског едикта у овој и наредној години.

У уводној речи протојереја-ставрофора др Радомира Поповића је нагласио да је овај научни скуп шести по реду и да су на претходним скуповима говорили еминентни живописци, иконолози и историчари уметности из Грчке, Русије, Америке, Енглеске, Италије и Француске. Академија на овај начин жели да допринесе развоју савремене црквене уметности у контексту богословља и историје уметности.

У оквиру прве сесије модератор је била др Ивана Кузмановић Нововић. Први говорник био је др Миша Ракоција, из нишког Завода за заштиту споменика културе, на тему „Константин Велики и Ниш (у освиту нове европске цивилизације)“. У свом реферату он се осврнуо на градитељство из доба цара Константина у Нишу, затим је описао археолошке доказе о раном хришћанству у Нишу те приказао својеврсни историјат Ниша – као родног града цара Константина, – и као ранохришћанског мартирејума.

Аријадна Воронова, са Православне Свето-Тихоновског универзитета, из Руске Федерације, говорила је на тему „Градитељска делатност Светог цара Константина Великог – Континуитет античке традиције и стварање нове архитектуре“, описујући при томе цркве које је Константин изградио у Риму, Триру и Палестини. Др Ивана Кузмановић Нововић, са Факултета примењених уметности, из Београда, презентирала је тему „Уметност на тлу Србије у доба Константина Великог“, са описом артефаката из тог периода. Мр Олга Шлехар, са Филозофског факултета у Београду, поднела је реферат на тему „Крстообразне цркве на Балкану: рецепција константинијанског плана током касне антике (IV-VI век)“.

Мр Маја Живић, из Народног музеја у Зајечару, поднела је реферат „Допринос разумевању иконографије царског лова на основу новијих археолошких открића у Ромулијани“. Др Светлана Пејић, из Републичког завода за заштиту споменика културе, из Београда, говорила је на тему „Свети цар Константин у српском средњовековном сликарству – преглед и особености појава“. Она је анализирала фреску Св. Цара Константина и Свете Јелене кроз периоде и нагласила да не постоји самостална

Владар, градитељ и светац

представа цара Константина. На крају свог реферата изнела је и тезу о сарадњи Руске и Српске Цркве у доба Лонгина који је насликао житијску икону. После овог излагања отворила се дискусија на различите теме у којој су учествовали Владика, говорници и слушаоци.

У другој сесији модератор је био др Жарко Петковић. Прва је реферисала мр Бранка Вранешевећ, са Филозофског факултета у Београду,

на тему „Пропаганда и идеологија Цара Константина Великог на примеру Константиновог стуба у Цариграду“, уз разматрање о томе коме је била посвећена статуа на стубу уз приказ идеалних реконструкција. У односу на стубу у Цариграду била је хришћанска противтежа паганском Риму. Затим је мр Горан Јанићијевић, са Академије Српске Православне Цркве за уметности и конзервацију, из Београда, говорио на тему „Прилог проучавању Константиновог славопука на основу иконолошког метода Ервина Панофског“. Ово је био оглед о могућностима одржавања датог метода у вези са применом на артефактима, уз коришћење компаративних принципа.

Протојереја-ставрофора др Радомира Поповића, са ПБФ Универзитета у Београду, у својству декана Високе школе – Академије СПЦ за уметности и конзервацију, говорио је на тему „Константин Велики и Ликий – савладаји и противници“. Користећи као главни извор Јевсевија Кесаријског нагласио је опис мишљења римских владара III и IV века о хришћанима. Др Жарко Петковић, са Филозофског факултета у Београду, реферисао је на тему „Младост Јулијана Апостате: између династичких обрачуна и христолошких расправа“, уз анализу Диоклецијановог и Константиновог периода владавине са нагласком на чињеницама са којима се сусрео Јулијан Апостата. Користећи опсежне детаље из извора, говорник је направио и психолошку анализу овог владара.

Реферат јереја др Зорана Ђуровића, са Института Августинијанум у Риму, био је на тему „Константин Велики у списима блаженог Августина“. Ђакон мр Ивица Чаировић говорио је на тему „Часни Крст у англо-саксонској поезији“ уз акценат на две поеме Сан Крста и Јелена. Др Жељко Ђурић, професор на Академији СПЦ за уметности и конзервацију, излагао је на тему „Медији, икона и комуникација“.

Извор: Православље

Пише:
Крстан
Милошевић

СЕДАМ ДЕЦЕНИЈА ОД БИТКЕ КОД СТАЉИНГРАДА (ВОЛГОГРАДСКА БИТКА)

ОДЛУЧУЈУЋА ПОБЕДА У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ

Стаљинградска битка је однела 1,100.000 живота – 450.000 са совјетске стране, док су Немци са својим савезницима (Аустријанцима, Мађарима, Румунима, Шпанцима, Италијанима и Хрватима) изгубили 650.000 људи

Стаљинград, симбол битке – прекретнице у корист савезника у Другом светском рату, добио је 1961. име Волгоград, пошто је одлуком Десетог конгреса ЦК КП СССР (1960), име Стаљина уклоњено са свих споменика, имена градова, установа и химне, а посмртни остаци уклоњени из Маузолеја. Но, руски председник Владимир Путин, за време свог мандата, изненадио је руску и светску јавност, наредивши да се на спомен-плочи градовима херојима СССР поново уклеше име Стаљинграда. Тај град био је поприште најкрвавије и најдуже битке у новијој светској историји, која је отпочела 24. августа 1942. и трајала до 2. фебруара 1943. године.

После немачког пораза под Москвом и Ростовом, у зиму 1941/42, силе Осовине нису биле у могућности да обнове офанзиву на целом фронту у Русији, широком 3.000 километара. Због тога је Хитлер одлучио да на већем делу Источног фронта настави са одбраном, а средином маја предузме офанзиву у Украјини. Офанзива је предвиђена у два правца: први је имао за циљ избијање на Волгу у висини Стаљинграда, а други заузимање Кавказа. Офанзива је имала за циљ да уништи главнину Црвене армије и лиши СССР природних богатстава (жито, угљ), Украјине и нафте из Бакуа. Тиме би СССР за дуже време био ослабљен за озбиљнији отпор, а Немачка обезбеђена сировинама за вођење тоталног, дугог рата. За планирану офанзиву Немци су припремили 81 дивизију (45 пешадијских и моторизованих, 16 оклопних немачких, 20 сателитских) и 2.000 авиона.

Лични конфликт двојице вођа

Наступајући на Јужном фронту, немачка 6. армија се приближавала Волги, са циљем да наступањем преко те реке и Кавказа продере до Ирана, где би се немачке снаге спојиле са

оним које су дејствовале из Либије, преко Суецког канала, на Блиски исток. Према даљем плану, те здружене снаге би наставиле наступање преко Индије. Да би се то обезбедило, немачка 6. армија је имала задатак да најпре заузме „престижни циљ“ – град на Волги, који је носио име совјетског вође. Хитлер је био чврсто убеђен да ће падом Стаљинграда пасти и руски борбени морал, па ће Немцима бити „отворен пут“ за Азију. Очигледно, да није било те његове скоро манијачке опседнутости Стаљином, исход рата би можда био сасвим другачији. Овако, масовна и крвава битка на Волги, претворена је у лични конфликт двојице вођа, који су произвели милионску погинућу људи.

Наиме, 30. јуна 1942. године, почела је позната операција „Плави“. Скоро без отпора, немачка 6. армија, тада највећа формација у немачкој војсци, која је у свом саставу имала 22 дивизије, за непуна два месеца продрла је 350 км на исток и 22. августа избила на реку Дон код Калача. Два дана касније, немачки тенкови су већ избили на обале Волге северно од Стаљинграда. Истовремено, друга велика формација „панцера“, муњевито се домогла централног градског предграђа, чувене Спартакове. Према плану, немачка 8. ваздушна флота (која је учествовала и у априлском бомбардовању Београда), са око 1.000 бомбардера, обрушила се на град. Том приликом оштећено је или уништено око 80 одсто зграда. Према запису хроничара, „у степи, удаљеној 40 километара, људи су могли ноћу да читају под светлом пожара који су тада беснели у Стаљинграду“.

Након извршених прегруписавања, попуне људством, горивом и муницијом, комплетна 6. армија, под командом генерала Фридриха Паулуса, започела је 3. септембра општи напад на град. Немцима су огорчен отпор пружале 62. (Лопатин) и 64. (Јеремченко) совјетска армија. У граду су владали паника и хаос, праћени поку-

шајима цивила да се пребаце на другу обалу Волге. Након бомбардовања пристаништа и већине прелаза преко Волге, совјетским јединицама је угрожено снабдевање. У драматичној ситуацији која је настала, генерал Лопатин је, после процене да „град није могуће бранити“, предложио повлачење. Према очекивању, Стаљин га је хитно сменио и на његово место поставио генерала Чукова, команданта који је 2. маја 1945. заузео Берлин.

Ниједан корак уназад

У међувремену, Руси су се прибрали и некако организовали „одбрамбене пунктове“ и противнападе у центру града. Немцима, којима тада тенкови нису били од веће користи у уличним борбама, постало је јасно да се морају борити за сваку улицу, зграду, спрат. Губећи стрпљење, нервозни Хитлер је наредио Паулусу да „заузме град до 15. септембра“. У драматичној ситуацији која је настала, Стаљин је 12. септембра одлучио да генерала Жукова постави за команданта Стаљинградског фронта, са задатком да „направи план за противофанзиву“. Истог дана, издао је чувени „Указ број 227“, познат као „ниједан корак уназад“. Тај указ је обавезивао све припаднике Црвене армије да се „ни по коју цену не повлаче, чак и када је ситуација безнадежна“. Неки руски мемоаристи помињу тзв. „другу линију“, сачињену од припадника НКВД, који су „пуцали на оне који су покушали да се повуку“. Суњи, кукавичлуку и непослушности, није било места. У једном од цитата стоји: „Знали смо да имамо избор између два диктатора, али смо више волели оног који говори руски“.

Око пола милиона немачких војника, на фронту ширине од само осам километара, отпочело је напад 14. септембра. Немци су заузели Железничку станицу број 1, али су је Руси до вечери повратили. Та станица је до краја битке 15 пута „мењала војску“. Из рушевина града издвајале су се поједине стратешке тачке, које су постајале важнији циљеви нападача. Међу њима је и Мамајев Курган, брдашце у центру града, високо 102 метра, које је постало симбол борбе у Стаљинграду. Немци су неколико пута неуспешно покушали да га заузму на јуриш. Тек крајем септембра домогли су се његовог врха и држали га до последњих дана битке.

Вили Брант одао време почетка офанзиве

Двадесет и првог септембра Немци су заузели Силос, а већ наредног дана цео јужни део града. Уверен да је то добар „предзнак“ за коначну победу, Паулус је тежиште усмерио на северни део града, где су биле важне фабрике „Барикаде“ и „Держински“.

*Тешка битка
водила се за
сваки педаљ
руске земље*

Немци су заузели „Держински“, али су Руси успели да задрже „Барикаде“, све до почетка противофанзиве 18. новембра. Чекајући нова појачања, Немци су, тражећи предах, приступили укопавању. Од 334.000 војника, само је 67.000 било способно за даљу борбу. Једне вечери (9. октобра), немачки војник, по имену Вили Брант (касније немачки канцелар), био је заробљен. Након што је одао време почетка немачке офанзиве (15. октобар), на његово запрепашћење, како је много година касније писао, Руси су га пустили.

Двадесет и шестог октобра немачка 100. ловачка дивизија успела је да раздвоји „северни џеп“ на два дела и избије на реку, па је и њена супротна обала била у домету немачке артиљерије. Чврсто убеђени да је Стаљинград пред падом, немачки команданти су „превидели“ да је њихова 6. армија већ изгубила ранију ударну снагу. Наредних неколико дана било је обележено спорадичним нападима једне и друге стране и прикупљањем совјетских резерви с друге стране Волге. За то време совјетска Врховна команда је слала стална појачања и припремала велику противофанзиву са циљем да опколи немачке трупе. Иако су стизали бројни хитни извештаји о масовном и убрзаном померању и регруписавању совјетских трупа ка Волги и Дону, скоро да нико од немачких виших војних команданата није рачунао на могућност противофанзиве, па је 7. новембра почео последњи немачки напад

на „Барикаде“. За ту акцију Немци су у Стаљинград пребацили пет батаљона пионира, експерата за експлозиве. Тај њихов напад био је успешан, али су Руси и даље држали „џепове“ на обали реке.

Затварање обруча око немачких армија

А онда, после свега што се до тада збивало, ујутру, 19. новембра, над градом се надвила злокобна тишина, повремено прекидана звуцима руских песама које су допирале из подрума, склоништа, земуница. Истовремено, у степи, на стотине хиљада црвено-армејаца започело је победоносну операцију „Уран“, са циљем да „окружи и уништи немачке трупе у Стаљинграду“. Одједном, цео фронт се нашао у расулу. Совјетске дивизије са севера и југа наступале су према Калачу на Дону, где су се састале 22. новембра, стављајући у окружење око 300.000 Немаца. Упркос томе, Хитлер је наредио да 6. армија остане на простору где се затекла.

У даљем току противофанзиве, Совјети су најпре разбили Румунски фронт и убрзо затворили обруч око 6. и дела 4. немачке армије, са око 230.000 војника. Немци су чинили очајничке покушаје да разбију створени обруч дејствима и изнутра и споља. Опкољеним јединицама слали су помоћ из ваздуха, а средином децембра, по хладноћи, отпочели „пробијање споља“. Све је било узалуд. Црвена армија је разбила фронт на

Дону, па је претило ново опкољавање на југу, због чега су отпочели повлачење са Кавказа и Кубана. На тај начин је опкољена 6. армија остала далеко у позадини. Пошто је била у безизлазној ситуацији, 8. јануара 1943. године, понуђена јој је предаја. Како је Хитлер то одбио, два дана касније отпочела је операција Црвене армије за њено уништење. У безизлазној ситуацији, трпећи страховите губитке, Немци су 2. фебруара били принуђени на предају. Тако су остаци немачке 6. армије, на челу са командантом Фон Паулусом, неславно завршили ту битку од огромног историјског значаја.

Велики губици

Стаљинградска битка је однела 1,100.000 живота – 450.000 са совјетске стране, док су Немци са својим савезницима (Аустријанцима, Мађарима, Румунима, Шпанцима, Италијанима и Хрватима) изгубили 650.000 људи. Познато је, међутим, да је око 135.000 руских војника ликвидирао НКВД у самом току битке, због „неизвршења дужности, кукавичлука, дефетизма и пљачке мртвих“.

У окружењу су највише страдали руски заробљеници. Њих су Немци једноставно ставили на брисан простор усред степе, окружен бодљикавом жицом. Они нису добијали храну, нити имале где да се заклоне од велике хладноће. Од око 3.000, само њих 15 је дочекало ослобођење, преживљавајући тако што су се хранили остацима својих сапатника. Задужена за чување заробљеника била је украјинска милиција, са којом се НКВД „прописно“ обрачунао по завршетку битке.

Тако се завршила ова одлучујућа битка Другог светског рата. Победа Црвене армије код Стаљинграда била је од великог моралног значаја за све ослободилачке снаге у свету, показавши бројне слабости фашистичких снага.

Отворено писмо
Кетрин Ештон

ВРАТИТЕ ДУГ ЕВРОПЕ СРБИЈИ

Поштована госпођо Кетрин,
Недавно сте били у Србији и верујем да сте много тога непосредно видели и сазнали. Из Европе, која од светлости шљашти, дошли сте у балканску *таму*.

Када нам год Ви дођете, понадамо се да ћете нам помоћи, као јаки нејакоме, као моћни немоћноме. Од Вас вазда очекујемо да нас подржите у надању и вери да ћемо у догледно време угледати не само светлост на крају тунела, већ и прелепу зору.

Стојим ових дана поред споменика славног српског команданта из Првог светског рата мајора Драгутина Гавриловића, овде на ушћу Саве у Дунав, гледајући како се Калемегдан поносно уздиже и пркоси својом градићком стаменошћу и богатом историјом. Те зидине сежу у нашу најстарију прошлост, учвршћене су болом стравичних рана устаника, затегнуте шкргом оних што су, борећи се за слободу свог народа, на кољу живи умирали.

Велелепне грађевине, којима се ви Енглези поносите, зидане су од скопоцених материјала, а украшене су племенитим металима. Цео свет зна да је то богатство руком поробљених доношено из разних крајева света.

Србија, мала земља великог срца, поседује много грађевина, храмова културе, вере и опстајања. Косово и Метохија, област прегобата споменица културе, сведочи о вековној борби за слободу, о духовности српског народа, указује на наше корене, представља наше јуче, данас и сутра.

Ћеле кула у Нишу, тај стравични светски споменички раритет, потом смеревеска тврђава, Куманово поље, обелиски на Церу, комплекс Колубаре, сва знамења на обалама Дрине, Сутјеске, Неретве, па хумке Јака у Крагујевцу и ине локације – места су где почивају кости мојих прадедова. Окрутна сила учинила је да Србија има и плаву гробницу, на дну мора. Небески храм под морем!

Српски народ је кроз минуле векове грудима бранио југ Европе. Велика су срца чувала ту најтежу и најкрвавију капију Европе. Њих више нема, али је остао жар прадедова. Он живи у грудима Срба на Косову и Метохији. Па ипак не можемо да прећутимо чињеницу да се ледимо над свакодневним сазнањима шта се тамо, заправо, догађа са нашим сународницима.

Пре више векова Турци су кренули у поход на Европу, али им то нисмо дозволили. Пресретали смо им варварска надирања, подмећући главе и јуначке кости, нашим телима помили им и тупили сабље. Тиме смо вам обезбедили стотине година мирног времена да бисте се реформисали, учвршћивали, градили цивилизацију и заједнички нам континент Европу.

Захваљујући нама могли сте да коригујете богове, људе и Европу.

Даривали смо оно највредније – животе да би Стари континент постао какав је данас.

Верујем да се нећете љутити, уважена госпођо, ако Вам поставим питање – зашто само ми не можемо да постанемо чланови европске породице, упркос чињеници да смо били њена жива ограда? Многи су народи управо у тој Европи расли као цвет у питомој ливади, док смо ми кошени и гажени!

Далеке 1389. године, на Видовдан, српски кнез Лазар је са својом храбром војском стао на Косово пољу, на браник хришћанске Европе. И кнез и небројани српски витезови дали су животе и за хришћанску културу. Тада нас је било колико и вас Енглеза.

Данас нас је више десетина пута мање. Да ли осећате тај дуг. Србији је баш у овом тренутку то најпотребније. Сад или никад, Србија је то заслужила.

Изгледа да је Еуропа заборавила текст телеграма цара Николе Другог Романова краљу енглеске јануара 1916. године: „Треба ли увек неко да вас упозорава да требате некога да спасите!“

Молим Вас да у својству високог представника ЕУ подсетите Европу да је управо сада време да се Србији одужите пријемом у ЕУ. Вратите дуг не дирајући нашу колевку – Косово и Метохију.

С уважавањем,
Љубомир Баровић

Свакидашњица из угла
војног пензионера

ПРАВО И ПРАВДА МОЋНИКА

Угледни филозоф и писац Ноам Чомски каже како Запад не може више да опстаје без туђе крви. Заиста, од када је Горбачов „визионарским“ потезом укинуо Варшавски уговор и распустио СССР, стање у свету је постало неподношљиво. Победник се сам прогласио и започео свој победнички пир, проводећи монополарну демократију по свету. Амерички и део европских владара светом непрекидно нас изненађују „иновацијама“ у светским пословима.

Хрватска и њени генерали нису ништа криви, већ су имали само огромну срећу да су велика браћа заступала њихову страну, којима право и правда нису препрека да спроведу своје паклене науме. После свега што се десило у Хагу, још горе се догодило ван Хага. Нема реакције, или масовније осуде одлуке суда из демократске Европе, осим појединаца који су изгледа у систему па су плански и млитаво осудили одлуку са обавезним закључцима како се ту више ништа не може.

Али биће још чуда која ћемо доживети од поменутих актера. Биће још ослобођених злочинаца, а за трговину органима и жуту кућу могу још и окривити српску страну за фикцију. Још увек нам је у живом сећању акција америчке владе, којом се од земаља тражио

потпис да се њиховим грађанима неће судити када изазову повређивање или смрт грађана земље домаћина.

Неко је рекао „да би зло бујало, једини услов је да добри и паметни људи ништа не чине“. Страх од Великог брата је стигао до најудаљенијих тачака и појединаца. У великој економској кризи, посебно у Европи, никоме није до права и правде и интереса Србије. Највећа брига је тренутно како очувати радно место. Познато је да је Америка највећи непријатељ ЕУ. То је проста чињеница јер Америка нема ни једног разлога да подржава настајање још једног економског и политичког ђина, са којим мора да дели светску сцену. Међусобни односи су им само делимично хармонични и то кад треба неку земљу засути бомбама или уклонити неког „пошег“ момка.

У другим областима живота односи се развијају по омиљеној стратегији западне цивилизације „једно мисли друго говори, а треће ради“. Наша елита и новинари често употребљавају изрицану изреку „двоструки аршини“, а чини се да им је тај израз потурен, како се разне одлуке и потези „међународне заједнице“ (Америка, Енглеска и Немачка) не би назвали правим именима као што је правно насиље, бахатост и безобзирност. Нису у праву поменути актери нашег друштва када понављају флоскулу да постоје само интереси у односима међу народима и државама. Није тешко доказати да то није тачно, јер има много других разлога зашто се неки воле и слажу, а други живе са међусобном нетрпељивошћу.

Један познати и признати аналитичар који живи у САД тврди да Америка није имала нити има неки озбиљан став и план за Косово и Метохију (КиМ). То је више бизнис породице Клинтон и „да комшији цркне крвава“, него што је неки велики тајни државни интерес САД, а све у духу изреке са Запада „мораш другима чинити зло да би теби било добро“.

Неодупирање злу је горе од самог зла. Елита, како наши владари себе зову, мислили су да су на путу добрих момака, ако се не супротстављају одлучно и енергично отимању дела територије. За КиМ се мора борити по сваку цену и свим средствима, јер тамо су највећа духовна и материјална добра Србије. Садашње стање насиља и безумља мора проћи јачањем напредних и објективних снага у свету. Често и сама промена владајуће гарнитуре у неким земљама доводи до заокрета у политици.

Да би ствари почеле да се мењају потребне су пре свега искусне дипломате, зрели и искусни људи који поседују познанства по свету. И јака подршка дипломатији је неопходан услов за успех. Тешко дипломати у слабој, нејакој и несложној држави. Нервоза и неразумне одлуке из ЕУ су последица и економске кризе у Европи. Одвлачење пажње са нерешивих проблема је стари трик политичара јер су незапосленост, беспарица и сиромаштво закуцали на врата Европе. Унија и евро су доведени у питање јер су од почетка ствари накарадно постављене. Неке земље ЕУ, нарочито мање, не хају много шта ће бити са ЕУ. Немачка која је највише узела, сада мора највише да даје. Остале чланице, мање богате, гледају да извуку што више могу, пре евентуалног разлаза. У таквој ситуацији наша елита би морала да макар избегава изјаве о Европи без алтернативе. Тешко да ће европске земље имати привилегије које су имале у прошлом веку. Због брзог и динамичног развоја великог броја земаља у свету сужен је простор за економију ЕУ.

Хиперпродукција и недостатак тражње је један од разлога кризе. До повећане тражње неће ни доћи у догледно време. Док Америка и ЕУ не одуштају од старих навика, да постављају политичке услове, други, пре свега Кина, склапају послове без условљавања.

Без обзира на отпоре повлашћених класа, расподела ће морати доћи под удар. Ни елементи социјализма европских боја нису немогући. Либерални капитализам је изгледа једна од утопија. Неопходне промене се само беспотребно одлажу.

Недавно је у 23 земље ЕУ у пракси испробано радничко јединство путем демонстрација, незадовољних, отпуштањима и мерама штедње. Све су то тешки проблеми које треба решавати, а решења, бар за сада, нема.

Разлога за нервозу моћника, неразборитост и неку врсту лудила има на претек.

Драгослав Спасојевић,
пензионисани пуковник авијације

Василије Крстић НЕМА ВИШЕ УНИПОЛАРНЕ СИЛЕ

→ НАСТАВАК СА 21. СТРАНЕ

забрињавајући за многе у овој држави, јер он просто вређа осећања и здраву памет. Не знам какви нас то комплекси терају да им се стално додворавамо, да стално тежимо братству и јединству којег нема, и којег, нажалост, ни у перспективи неће бити још ко зна колико стотина година. Мене такво инфериорно понашање узнемирава, и озбиљно доводи до закључка да наши политичари нису дорасли државној и националној политици која им је поверена, јер нам својим снисходљивим, недостојанственим, негосподственим и непатриотским понашањем наносе огромну штету и срамоту.

Државно руководство са једнаким „слепилом“ инсистира на уласку Србије у Европску унију, чије су нам земље у најновијој историји показале отворено непријатељство признавањем независности Косова. Или све то раде сасвим плански, и циљано, јер ЕУ је такође у озбиљној економској кризи и требају јој нова подручја са људским и свим другим ресурсима?

Тражење нових путева

Плашим се да су наши политичари свесни свега што раде, а онда је то још трагичније и за сваку осуду. Путеви за излаз из кризе увек постоје, али они нису на трагу Европске уније која је и сама у тешким проблемима, што доказују чак и исказане намере земаља чланица да из ње изађу и врате се, на пример, својим монетама. Али, Србија неће пронаћи своју перспективу ако стално и једнострано проглашава да ЕУ нема алтернативу. У том случају, сва друга врата су нам затворена, и ми немамо шта да мислимо, већ да безусловно пристајемо на све оно што нам се подастире. А то значи одустајање од суштинских националних и државних потреба. Узалуд је нама онда што говоримо да Србија има четири стуба, кад се ослањамо само на један. А пошто се сада нова политичка гарнитура ту и тамо почиње одмицати и трагати за новим путевима, одмах нам стижу претње одузимањем шенгенских виза.

То није једина претња, биће их и више. Међутим, поставља се питање да ли можемо одолети таквим претњама. Уверен сам да је свет данас толико „широк“ и да могућности за тражење других путева има, па би грехота била ослањати се само на једну од велесила, поготово не на оне које нам не желе добро.

Даје ли Вам наду последња изјава председника Томислава Николића да Србија неће по сваку цену у ЕУ, и посебно да неће без Косова као своје суверене територије?

— Наравно, то је веома добра изјава и ја је свесрдно подржавам. И не сумњам у то да ће је он испоштовати јер као председник има обавезу да политичке одлуке доноси у складу са националним интересима. Видим по неким показатељима, по неким сондажама, колико је наша омладина у последње време постала свесна учена, сталних испостављања неких нових захтева са Запада, колико је одустала од раније спремности да Србија по сваку цену мора да нађе место у ЕУ. Надам се да ће државно руководство имати на уму распо-

Збивања у нашој северној покрајини

ВОЈВОЂАНСКУ СЕЦЕСИЈУ ТРЕБА СПРЕЧИТИ

„Не видим да је излаз из многих криза у које смо данас запали у Војводини која би била скројена по узору на Устав из 1974. године, за који се залажу Ненад Чанак, Жика Берисављевић и неки људи из ДС-а који подржавају ту политику, који се не супротстављају и секундирају јој. Политика којој они секундирају је чист сецесионизам, а доказа за то је и то што истичу етатистичке тежње Војводине, траже корене за самосвојство Војвођана и стварање посебне војвођанске нације. Истим путем је и Косово изашло из састава Србије, а војвођански аутономаши га следе да би створили такозване атрибуте државности. Тако је створена и Војвођанска академија, представништво Војводине у Бриселу... На то треба реаговати озбиљно, не зато што су аутономаши јаки, него зато што јаки и утицајни они споља који ће стати иза њих. Ако огромна већина Срба у Војводини подигне свој глас, што ја очекујем, од тога неће бити ништа“, каже академик Крстић.

ложење народа, иако знам да ће много зависити и од средстава јавног информисања која се нису битно променила у односу на претходну власт.

Нажалост, у њима још увек дефилирају исти они политички аналитичари којих нисмо могли да се ослободимо у претходном периоду, и исте оне НВО и њихови представници који немају нимало наклоности према српском националном осећању. Они и даље трују наше јавно мњење, и ми морамо тражити начин да их неутрализујемо кроз међусобни дијалог и тражење излаза из криза кроз размену свих релевантних мишљења.

Професоре, када би, неким случајем, наши политичари затражили од Вас мишљење по питању вођења спољне политике, шта бисте им саветовали?

— Саветовао бих им да буду мало мудрији и себичнији у односу према најближим земљама у окружењу, да воде више рачуна о националним интересима и чине мање уступке онима који Србији показују отворено непријатељство. И да не буду окренути искључиво ка ЕУ као једином савезнику, јер САД престају да буду велесила и у свету се стварају разне друге коалиције, као што су БРИКС, Евроазијски савез и не знам шта све још; дакле нема више те униполарне силе, и у перспективи је неће бити. Уверен сам да излаза има, само треба имати памети, стрпљења, постојаности, морала, љубави према отаџбини, а онда се унутар земље обрачунавати са разним мангупима који су на политичке функције дошли само зато да напуне своје џепове, а онда „нестали“ без икакве одговорности.

Невенка Стојчевић
Извор: Геополитика

Пише: мр сц. др
Часлав Антић

Зујање у ушима није
безазлена појава

УПОЗОРЕЊЕ НА МНОГЕ БОЛЕСТИ

Они који воле да слушају музику са јаким озвучењем, а то су већином млађе особе, не би требало да буду изненађени појавом зујања у ушима

Веома су ретке особе која у току живота није имала зујање у ушима (тинитус ауриум) је честа појава код мушкараца и жена, и јавља се без обзира на године и стање здравља. То су разлози што ово не треба изједначавати искључиво са старашћу, мада се и у такозваној „старачкој“ наглувости често јавља овај непријатан симптом.

Зујање у уву или ушима је претећи симптом многобројних обољења. Готово сва обољења ува су праћена тинитусом: церуминозни чеп у спољње ушној каналу, катери Еустахијеве трубе, запаљење средњег ува, отосклероза (промене на костима ува), Менијеров синдром, разне афекције унутрашњег ува итд.

Повишени крвни притисак је праћен тинитусом и често овај симптом доведе оболелу особу лекару, па се тек тада открије прави узрок зујања у уву. И снижен крвни притисак такође може бити праћен тинитусом. Зујање у ушима остаје и после доношења трауми лобање, као и току разних интоксикација од којих се помињу алкохол и дуван, а од медикамената стрептомицин, конин и салицилни препарати. Сем набројаних, постоје још многи узроци зујања у уву.

Зујање у ушима може да реагује и на неке спољне факторе, али ако је константно, најчешће је знак неког поремећаја у организму, због чега је потребно консултовати оториноларинголога који ће, ако сматра потребним, пацијента упутити на преглед код других специјалиста (интернисти, неурологу) како би се утврдио узрок.

Они који воле да слушају музику са јаким озвучењем, а то су већином млађе особе, не би требало да буду изненађени појавом зујања у ушима, пошто

излагање јаким звуцима може да изазове непријатно зујање. Овоме су подложни и ловци, будући да пуцњи остављају траг у виду зујања. Па ипак, најчешћи узрок зујања у једном или оба ува јесте оштећење слуха на разним местима слушног пута (пужа) које настаје, на пример, због дуготрајног излагања буци, повреде главе, вишегодишње „токсинације“ дуваном, алкохолом, присуства бензина, боја, итд.

Стручњаци упозоравају да зујање у ушима не би смело да се третира искључиво само као непријатна и безазлена појава, будући да такав приступ може да заваља.

Наиме, једна врста доброћудног тумора (неуринома акустичуса) може да изазове једнострано зујање које се у почетку схвата као безначајан симптом, све док тумор, који се налази у задњелобањској јами, толико не нарасте да доводи до парализе лица и језика, страбизма (поремећај на очима), главобоље и повраћања. Може доћи и до одузетости (шлога) једне стране тела.

Према томе, зујање у једном или оба ува, осим што је непријатно и што често изазива нервозу, потребно је схватити и веома озбиљно јер је то понекад „упозоравајући симптом“ неке друге болести коју ваља лечити. Лечењем основног обољења нестаје и зујање у ушима.

Удружење војних пензионера Србије и Специјална болница за рехабилитацију „Пролом Бања“ закључили су уговор о пословној сарадњи, којим се утврђују услови боравка чланова Удружења у тој болници у 2013. години. Услуге могу користити и чланови породица и пријатељи чланова Удружења војних пензионера Србије, по истим ценама. Цене се одређују сезонски, уз попуст за пацијенте које упуту УВПС.

Здравствене услуге су стандардне. У Пролом Бањи је то: основни болнички дан (БО дан), што подразумева: пансион (доручак, ручак, вечера), лекарске прегледе, конзумирање лековите пролом воде (питке куле), купање у лековитој води у соби (хидротерапија), коришћење затвореног базена са лековитом водом и теретане, а и 20 литара воде са извора за кућну терапију. БО дан плус садржи: основни БО дан и електротерапије, блатну терапију и бисерну купку.

У Луковској Бањи – основни БО дан подразумева: пансион, лекарске прегледе, коришћење отвореног и затворених базена, теретане и хидро-кинези терапију (вежбе у базену), а БО дан плус обухвата основни БО дан, затим електротерапију, блатну терапију, бисерну купку (или подводну масажу) и коришћење базена са лековитом водом.

Плаћање за уговорене услуге на бази најмање 10 пансиона врши се приликом резервације авансом од 20 одсто од укупне цене аранжмана, а остатак у шест једнаких месечних рата, административном забраном код Фонда ПИО.

Чланови породица узмирују обавезе на рецепцији хотела, чековима грађана, административном забраном на примања по текућем рачуну војног пензионера или одједном.

Смештај је у двокреветним собама. За децу (3-10 година) за посебан лежај цена износи 70 одсто, а за заједнички лежај – 50 одсто од цена за одрасле, док је за децу до три године боравак бесплатан.

Боравишна такса је урачуната у цену БО дана, а осигурање се доплаћује десет динара по особи дневно.

За термине коришћења борава обавезан је договор са Удружењем бар 20 дана пре почетка коришћења услуга.

Топлички регион на југу Србије добио је име по бројним изворима топле воде. Недалеко од Куршумлије, у радијусу од 30 км, налазе се Луковска и Пролом Бања које послују у саставу Специјалне болнице за рехабилитацију „Пролом Бања“. Оснивач те болнице је АД „Планинка“ из Куршумлије, која пакује Пролом воду.

До Пролом Бање се стиже аутобусима редовне линије, директно до хотела, а до Луковске Бање - аутобусом до Куршумлије, а одатле локалним аутобусом до хотела. Специјална болница за групе од 50 путника организује посебан превоз до хотела.

Пролом Бања се налази на десној обали Проломске реке, на обронцима планине Радан и Соколовица, на 660 м надморске висине. Околина бање обилује густим, сеновитим шумама и бујном вегетацијом. Због оштрог планинског ваздуха, интензитета сунчаних зрака, посебно ултраљубичастих, са бактерицидним дејством, има предности у односу на друге бање. Клима Пролом Бање је умерено-континентална са минималним температурним амплитудама. Оптимални медицински услови као и климатски услови имају веома повољне ефекте на здравље пацијената, пошто стимулишу повећање имунитета и броја црвених крвних зрнаца.

Луковска бања се налази на 36 км од Куршумлије, на источним падинама Копаоника на надморској висини око 681 метара и сврстава се у ред највиших бања у Србији. На малом простору има највише различитих извора термалне воде у Србији.

Продужено болничко лечење и рехабилитација болесника обављају се веома успешно због својства минералне воде, климатских услова (надморска висина и ваздух богат кисеоником), висококвалификованог медицинског особља и одговарајуће медицинске и друге опреме.

Пролом и Луковска Бања вас очекују

УЗ ОДМОР И ЛЕЧЕЊЕ

Термалне олиго-минералне воде Пролом Бање потичу са више извора и припадају категорији нискоминерализованих сумпових хомеотерми са алкалним карактеристикама. Суви остатак је око 150мг/л. С обзиром на састав (велики број минерала у малим количинама) она има изражено природно диуретичко и бактериостатно дејство.

У Пролом Бањи смештај пацијената се врши у хотелу „Радан“ категорисан као хотел са три звездице, капацитет од 400 лежајева, у једнокреветним, двокреветним, трокреветним собама и апартманима.

Модеран терапеутски блок, на површини од 3.500 м², капацитета 1.500 пацијената дневно, отворен је 1989. године и састоји се од шест одељења.

Најчешће индикације за продужено лечење и рехабилитацију хроничних болесника су бубрежне и болести мокраћних путева, реуматизам и болести периферних крвних судова, затим кожне и болести органа за варење. У објектима се пружају амбулантно поликлиничке услуге из области физикалне медицине, интерне медицине, урологије, дерматовенерологије и радиологије.

У лечењу се користе питке куре лековите воде, хидротерапија (локалне и опште купке, са или без масажа), пелоидотерапија, електротерапија, мануелна масажа и кинезитерапија.

Болести бубрега и мокраћних путева које се лече у Пролом Бањи су хроничне инфекције бубрега, мокраћних путева и простате, каменац бубрега, песак у мокраћним путевима и стање после оперативних захвата на бубрежно-уринарном систему.

Изузетне резултате даје и лечење болести периферних артеријских и венских крвних судова, затим болести коже: екдеми, псоријаза, варикозни улкус. Пролом вода има благотворно дејство на органе за варење, па се препоручује уз терапију за хиперацидни гастритис, чир желуца и дванаестопалачног црева, катар црева, хронични затвор, упалу жучи и жучних водова, каменац жучне кесе, стање после оперативних захвата на органима за варење.

Најновија сазнања упућују да ова вода помаже у лечењу ванзглобног реуматизма.

Термоминералне воде Луковске Бање спадају у групу хипертермних сумповитих вода (температуре до 69⁰ц) те се користе као локалне и опште купке у хидротерапијском блоку и у терапијско рекреативном базену.

У Луковској Бањи пацијенти су смештени у два нова модерна хотела - „Копаоник“ капацитета 120 лежајева и „Јелак“ са три звездице, капацитета 50 двокреветних и трокреветних соба. Оба хотела поседују медицинске блокове са затвореним базенима. Хотел „Јелак“ има и отворене базене за децу и одрасле. Гостима је на располагању ски стаза, уз изнајмљивање опреме за скијање. Пацијентима је у слободно време, ван терапија, омогућена и рекреација.

Термоминералне воде Луковске Бање дају веома добре резултате у лечењу хроничног дегенеративног реуматизма, стања након повреда и операција на коштаном-зглобном систему, ванзглобног реуматизма, остеопорозе и неких кожних болести.

У лечењу се користе хидротерапија (локалне и опште купке са или без масажа), пелоидотерапија, електротерапија и мануелна масажа.

Физикални треман код болесника подразумева примену термоминералне воде, пелоид (блато), магнето, електро, дозирану кинези терапију у сали и у води, масаже, ласер и друге методе по савету лекара.

Обе бање поседују опремљене велнес центре које користе и пацијенти и гости на одмору.

Специјална болница организује излете до фабрике у којој се пакује пролом вода, затим до познате туристичке дестинације „Ђавоља варош“, обилазак оближњих цркава и манастира и забавне вечери.

За организоване посете чланови Удружења се могу обратити својим подружницама а ближе податке могу наћи на сајту www.prolombanja.com. **Снежана Павловић**

Prolom voda IZVOR ZDRAVOG ŽIVOTA

www.prolomvoda.com

Интерно гласило
војних ветерана

ИЗДАВАЧ

Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19

ЗА ИЗДАВАЧА

Љубомир Драгањац

НАСЛОВНА
СТРАНА:

Никола Оташ
и Милен Чуљић

Година X ■ Број 108 ■ Децембар 2012.

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Звонимир Пешић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК
Милен Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ
Др Часлав Антић, Крсман Милошевић,
мр Александар Симоновски, Радисав
Ристић, Ранко Бабић, Будимир М.
Попадић, Никола Оташ

ДОПИСНИЦИ
Добросав Алексић (Алексинац),
Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић
(Сремска Митровица), Радивоје
Здравковић (Подгорица),
Ило Михајловски (Чачак),
Будимир М. Попадић (Нови Сад),
мр Александар Симоновски (Крушевац),
Стеван Стојановић (Шабац),
Драгослав Ђорђевић (Крагујевац),
Јово Бенцун (Зајечар)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ
Будимир М. Попадић, М. Петровић,
М. Чуљић, дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА
Редакција

ДИСТРИБУЦИЈА
Павле Лучић

Лист излази месечно.
Тираж :3. 000 примерака
Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА
План-пласт, Београд

Адреса, Београд, Браће Југовића 19

Ел. пошта: uvps.veteran@gmail.com
Сајт Удружења <http://www.uvps.rs/>

ISSN 1452-3809

CIP –
Каталогизација у
публикацији
Народна
библиотека
Србије
Војни Ветеран
ISSN 1452-3809

Адвокатске услуге за КВП

БЕСПЛАТНИ САВЕТИ И ПОВОЉНИЈЕ ОСТАЛЕ УСЛУГЕ

На основу уговора о пословној сарадњи
закљученог са УВПС, адвокати:

***Ивана Ц. ЈОВАНОВИЋ**, из Београда,
ул. Балканска бр. 18, локал 93 (ТЦ „Ива-
нијум“), тел. 011/2644384 и 064/1735395;
Клијенте прима: уторком: од 17.00-19.00
часова;

***Љиљана ЈАКОВЉЕВИЋ**, из Београ-
да, ул. Чубурска бр.2, Занатски центар
„Пејтон“, тел. 011/2446977 и 064/1427122;
Клијенте прима понедељком, средом и че-
твртком: зими од 17.00 - 19.00 а лети од
18.00 -19.30;

***Снежана Ч. КОВАЧЕВИЋ**, из Београ-
да, ул. Немањина бр. 5, тел. 011/3629292
и 063/8497471; Клијенте прима средом: од
16.30-18.30 часова;

***Гордана БУЧЕВАЦ СТЕФАНОВИЋ**, из
Шапца, ул. Патријарха Павла бр. 10, тел.
015/314307 и 064/2328165; Клијенте при-
ма: четвртком од 18.00 - 19.00 часова;

За потребе војних пензионера ови адво-
кати обављаће следеће правне послове:
давање бесплатне правне савете и пружа-
ће све остале адвокатске услуге уз накна-
ду по важећој адвокатској тарифи умање-
ној за 20 одсто (адвокати Љиљана Јако-
вљевић, Снежана Ч. Ковачевић и Гордана
Бучевац Стефановић), односно 30 одсто
(адвокат Ивана Јовановић). Редослед
адвоката дат је по редоследу склапања
уговора.

УСЛУГЕ ВЕЗАНЕ ЗА САХРАНУ ПРЕКО УДРУЖЕЊА

Уколико користите услуге у вези сахра-
не преко Удружења војних пензионера
Србије требало би да знате да услуге мо-
гу користити чланови УВПС, чланови њи-
хових породица, као и сви остали војни
осигуранци.

Преко Удружења могу се добити ком-
плетне услуге везане за сахрану:

- организација и заказивање термина за
сахрану или кремацију,
- упис у матичну књигу умрлих,
- спроводница за пренос покојника,
- штампање посмртних плаката,
- продаја погребне опреме,
- превоз покојника,
- организација војних почести,
- помоћ око сређивања докумената пре
и после сахране ради регулисања права
чланова породице после смрти војног
осигураника,
- бесплатан долазак у стан породице
преминулог ради договора.

Све додатне информације могу се до-
бити у месним и општинским организаци-
јама УВПС, или директно на тел.
011/8333-142 и 011/6161-769; 064/1660-
423 и 011/3181-812.

ВЕОМА ПОВОЉНЕ СТОМАТОЛОШКЕ УСЛУГЕ ЗА ВОЈНЕ ПЕНЗИОНЕРЕ

У склопу сарадње са УВПС, Сто-
матолошка ординација „Президент
М“, Звездара, Михаила Булгакова
(бивша Душана Петровића Шанета)
46, са тимом искусних стручњака,
војним пензионерима нуди бројне
погодности:

Део услуга бесплатно – стомато-
лошки преглед, консултација и
стручно мишљење,

Остале стоматолошке услуге
(протезе, пломбе, надоградње и
друго), уз значајне финансијске по-
годности – плаћање на рате или са
попустом, у зависности од врсте
услуге.

Доказани тим стручњака нуди
све стоматолошке услуге брзо,
квалитетно и повољно.

Телефони за контакт и информа-
ције : **011/342-7481, 063/214-800,
064/135-1487.**

Миладин Петровић

ТАЈНА ДОРОВО ЉАЧКЕ УЛИЦЕ

Друго топуљено издање

Миладин Петровић

ТАЈНА ДОРОВОЉАЧКЕ УЛИЦЕ

Из штампе је изашло друго допу-
њено издање књиге *Тајна Добро-
вољачке улице у Сарајеву*, аутора
Миладина Петровића, новинара и
сведока догађаја. У њој се, између
осталог, објављују: записник са сед-
нице Председништва БиХ учи на-
пада на колону и снимак разговора
генерала Кукањца и Аксентијевића,
као и сведочења главних актера До-
бровољачке драме, у којима се от-
кривају нови детаљи и осветљава
истина о том страшном злочину над
припадницима ЈНА.

Књига се може купити у Војној
књижари у Београду (Васина 22).

Ближе информације о књизи на
телефон: 064/4002096.